

ΤΟ "ΑΡΩΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΙΝΑ,"

-Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΡΙΔΑ ΕΛ ΓΑΖΗ

«Κάθε απόγευμα, περί τὸ ἡλιοβασιλεμα ἀνέβαινε στὴν ταράτσα, ποῦταν στὴν στέγη τοῦ σπητιοῦ καὶ ἀτέκονταν ἐκεῖ ὄρθια -- μιά θαυματοῦς εἰκόνα μέσα στὸ χρυσοῦ καὶ ρόδινο χρώμα, τοῦ ἧ, δύοις σκορπούσε παντοῦ, μὲ τὸ λεπτοκαμωμένο της κορμὶ λυγρὸ ὡς νερὸ κυπαρίσι...»

(Ἦν τὸ ὄραϊον ἀπὸ τοῦ πολιτικῶν διήγημά μας εἰς τὴν σελίδα 6)

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδιδόμενη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της "Ακρόπολεως" Τηλεγράφητος: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΙ Έτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6 » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Έτος Α΄

29 Μάϊου 1916

Αριθ. 32

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Αι ψευδοφρονιαι.

Καίτοι ἀνηγγελλομένην εἰς προηγουμένα φύλλα, ὅτι ἐτοιμάζομαι διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας νῦν ψευδοφρονίαν ποῦ θὰ εἶνε ἡ πλέον ἐνδιαφέροντι ἐκλήξις ἐξ ὅσων τελειώσονται ψευδοφρονίαι τῶν γυνικῶν ἀντιπροσώπων δὲν ἔχουν συγκαταστήσει ἄριστον ἀριθμὸν ψευδων, ὥστε καὶ δυνάμει νὰ τὰς τελειώσωμεν καὶ ἀρχίσωμεν τὴν νέαν ψευδοφρονίαν. Ἄν πολλοὶ εἶνε περιέργοι νὰ μάθουν τί τοὺς ἐπιφυλάσσωμεν ἄς πειθίσουν νὰποκόπιον τὰ ψευδοφρονία ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς «Κυριακῆς» καὶ νὰ ψηφίσουν ἑταίους προτιμοῦν εἴτε ἐκ τοῦ νομοῦ τῶν εἴτε ἐξ ἄλλου νομοῦ.

Αι ἐρωτήσεις διὰ τὸ λευκωμα.

Μερικοὶ ἤρξαον νὰ μᾶς στέλλουν ἤδη ἐρωτήσεις διὰ τὸ λευκωμα ἀριθ. 3, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντικαταστήσῃ ἀπὸ συνεργασίαν ἀναγνωστών. Κάθε σελὶς θὰ εἶνε γραμμένη (αἱ ἐρωτήσεις δηλ. ἢ ἓνα ζήτημα) ἀπὸ ἀριστέρον ἀναγνώστην καὶ θὰ φέρῃ καὶ τὸ ὄνομα του. Θὰ γράφῃ δηλ. «Σελὶς τοῦ Κου Α.» κλπ. Ἐὰν αἱ ἐρωτήσεις, ποῦ μᾶς στείλῃ τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶνε πολλὴ καλὰ μορφοῦν καὶ κατὰ λάβωρον καὶ περισπούδαστος σιλλῶς φρικὰ. Θὰ προτιμῶμεν τῆς πλέον ἔξυπνας καὶ τῆς δολιγώτερον κοινῆς.

Παραγγεῖλατε καὶ αἴς.

Πολλοὶ μᾶς ἐκφράζουσι τὸν ἐθνικοισμὸν των διὰ τὴν ἰδέαν μας νὰ κυκλοφορήσωμεν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστών μας λευκώματα μὲ διαφόρους σπαραξιστοὺς, ἔξυπνας, ἀντιήθεις ἐρωτήσεις, ἐπειδὴ ἀντικαταστάσονται φρικὰ ὅτι τινιστὸς τοὺς παρέχοντες ἓνα πολὺ ὀμοιομορφοῦν νὰ γινώσκοντες μεταξὺ των, νὰ ἀνταλλάξουν τὰς ἰδέας των, νὰ ἰδοῦν πόσοι συμφωνοῦν μὲ τὸν, νὰ ἀναμείβωμεν ἴσως καὶ κανένα πρόσωπον, ποῦ θὰ ἀμφισβητήσῃ μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἀισθηματὰ των. Ὑπόμνη ἀραιοτέρα ἐκλήξις ἀπὸ τὸ τελευταῖον ; Δὲν θὰ ἔξοιτε τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἀφοῦ θὰ γράφῃ μὲ ψευδώνυμον, δὲν τὸ εἶδατε ποῖς, ἀλλὰ θὰ τὸ φαντασθῆτε φρικὰ, θὰ προσπαθῆτε τοῖς ἀλλοῖστον ἢ ἀναπαροισθῆτε τὴν εἰκόνα των σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαντήσεις, ποῦ οἶς ἔστειλε καὶ βλῆ αὐτὴ ἢ προσπαθῆτε δὲν εἶνε μόνον ἐχθρὸς ἐναγὸς λησις, ἀλλὰ καὶ πρῶτος τάξιος πνευματικῆ καὶ ψυχολογικῆς ἐξάσκησης.

Ἐπὶ τὴν φρονιμὸς ;

Ἐνθυμιθεὶς δεῦρα τὸ θαυμάσιον διήγημα τοῦ Ρώσου συγγραφέως Λεονίδα Ἀνδρέγιου, ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν πρὸ τινῶν ἡμερῶν, τὸ «Ἦταν Τσαλλὸς» καὶ τὸ ὁποῖον ἐνθυμισίας τοὺς ἀναγνώστας μας. Δοιοῦν, ὁ Μεγαλὸς μὲν οὐκ ἐδόξαται ἄλλο διήγημα ποῦ θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, τὸ «Ἦταν Φρόνιμος» ; Ὅπως τὸ ἐξα-

ρακτικῶν ὁ ἴδιος τὸ διήγημά του εἶνε μία ἐνθυμισία ἀνάποδη— ἀπὸ τὴν ἀνάποδον τοῦ διηγήματος τοῦ Ἀνδρέγιου. Εἰς μερικὰ μέρη θὰ οἶς τὸ θυμῶν, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἀπὸ ἐκείνο ἐνεπνεύθη, εἰς ἄλλα μέρη ὅμως ἀπομακρύνεται— δὲν εἶνε καὶ αὐτὸ παραφθορία εἶνε καὶ πρωτότυπο, σπαραξιστὸ, μαγευτικὸ ποῦ θὰ οἶς κάμῃ νὰ πεθῶντε στὰ γέλοις καὶ νὰ μὴ τὸ ξεχνῆτε ποτέ.

Ο Τζῆρ Πάππας.

Πολλοὶ ἀναγνώσταί μας παρακαλοῦντοῦντες τὸ ὄνομα ἡρωῖκα τοῦ κ. Νηοῦ τῆς μᾶς ἐκφράζουσι τὴν περιέργειάν των ποῦ θὰ καταλήξῃ. Βλέπουσι, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔχει περιβάλλει μετὰ τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως του ὅλα τὰ πρόσωπα ἐκ τέτοιου βαθμοῦ ποῦ φαίνεται πρὶν ἢ πλοῆν μετεδωμένη εἰς σημεῖον, ποῦ μόνον ἰερικώτατα χέρι θὰ ἐμπέδωνται. Καὶ ὅμως θὰ ἴδῃτε μὲ πόσην τέχνῃν σιγα-σιγὰ θὰ λυθοῦν φρικώτατα θλα αἱ πολεμικοὶ περιπτώσεις καὶ θλα τὰ ἐλικοειδῆ λαβερνῶδη νοσηπία θὰ ὀδηγήσονται εἰς τὸν πλάτην, εἰδὴν καὶ φρικτὸν ὁρόμον τῆς λύσεως—μὴς λύσεως ἀπροσδοκῆτον, ποῦ θὰ οἶς μεταίτηθ ὅλους.

Ο κ. Ἀθαν. Μίχας.

Εἰς τὸ παρὸν φύλλον ὁ συνεργάτης μας κ. Μίχας, ὁ ὁποῖος δι' οἰκονομικῶν λόγων εἶνε ἀπονοσῆς προσωπῆς ἐς Κεφαλληνίαν συνεχίζει τὸ ὄραον κοινωνικὸν του μη διότισημα, ποῦ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ προπαρῆθόντος φύλλον, τὴν Ἀγροτικὴν τοῦ Θανάτου, ποῦ ἔπος καὶ τὸ «Ἄγριο Ζωῆν» θὰ ἐνθουσιάζῃ ὅλους καὶ βλῆς.

Τὰ δελτία τῶν ἀντιπροσώπων.

Τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα αἱ κάρτια τῶν ἀντιπροσώπων μας θὰ εἶνε ἔτοιμα, ἐπομένως παρακαλοῦμεν ὄνομα τοὺς ἐκτελέτας νὰ μᾶς στείλουν τὰς διευθύνσεις των ὅπως τοὺς ἀποστελλοῦν καὶ δελτία ἀντιπροσωπείας, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς διευκολύνουν εἰς τὸ ἔργον των διὰ τὸ περιοδικὸν μας. Ἐπιαναμείβοντες ὅτι ὅσο θέλουν νὰ ἐργασθῶν διὰ τὴν «Κυριακὴν» θὰ δύνανται νὰ ἐκδίδουν τακτικὰ καὶ ἓνα σταθερὸν χρηματικὸν ποσόν, ἐπειδὴ θὰ ἔχουν ἐκπαιδεύσει εἰς τὴν πόλησιν φύλλον, εἰς τὰς συνδουσίας καὶ εἰς τὰς καταχωρήσεις. Ἄς γράψουν εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ θὰ τοὺς στείλωμεν τοὺς ὄρους μας.

Ἡ Νέα Γενεὰ -- Βελιδοθήκη.

Ἡ «Νέα Γενεὰ» εἰς τὴν προηγουμένην τῆς μορφήν, ὡς βιβλιοθήκη πλὴν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως τῆς θὰ ἐκδίδεται εἰς τῆς ἑβδομάδος κατὰ τὴν ἑξ. 32 πνευματικῶν οὐλοῦν ἕκαστον ὄνομα ὁποῖον θὰ πωλήσῃ ποῦς 15 λεπτά. Δύνασθε ὅμως νὰ ἐργασθῆτε ἐπὶ εὐθείας συνδρομῆς εἰς τὰ γραφεῖα μας πλεονάζοντες μόνον 80 λεπτά τὸν μήνα. Ἡ «Ν. Γενεὰ—Βιβλιοθήκη» ἀρχίζει νῦν νέαν τῆς οὐσιαν μὲ δύο ἔξοχα ἔργα, τὸν «Γῦρον τοῦ Κόσμου» ἀπὸ τοῦ Ο. Μ. Λανδλὸν καὶ τὸ «Μεταλλάξι τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος» ἀπὸ τοῦ Ράβερ—Χάγας. Εἰς τὸ πρῶτον ἔργον

με ὀλίγες δεκάδες κἀντε τὸν γῦρον τοῦ κόσμου ἔχοντες πῶς οὐροδὸν ἓνα ἔξοχα ἄλλο συγγραφεὺς, ἀπὸ δὲ οἶς διασπασθῆναι εἰς κάθε θῆμα, εἰς δὲ τὸ δεύτερον κάθε πρόσωπος, κάθε παιδί ποῦ ἀγαπᾷ τὰ κηρία, τὰς περιπέτειας, τὴν ζωὴν τοῦ βλαῖθρον—καὶ ὅλα τὰ ποικίλὰ τὰ ἀγαπᾷ— θὰ εἶδον ὅτι θέλουσι.

Ἡ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑ ΤΟΥ ΕΔΙΣΣΩΝ

Ἡ «Ἐδίσσων» φρονεῖ ἀριστέτως ὅτι θὰ ζῆσῃ ἕκαστον τοῖς ἀλλοῖστον ἔτη. Ὁ «Ἐδίσσων» ὅστις εἶνε σήμερον ἡλικίας 70 ἐτῶν, διατρέψῃ νεανικὴν στήλιν ἐφ' ἑαυτοῦ. Ὁ πατήρ του ἀπέθανε 94 ἐτῶν, ὁ δὲ πάππος του ὑπερέβη τὰ 100 ἔτη. Ὁ πατήρ του πάππου του ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 107 ἐτῶν. Ἡ ἐκ πατρὸς οἰκογένεια τοῦ «Ἐδίσσων» δύναται ἐπομένως νὰ κορυφῆ διὰ τὴν μακροβιότητα. Παρατηρεῖται ἐπίσης καὶ ἡ παράδοξος συμπτῶσις ὅτι ὁ πατήρ καὶ ὁ πάππος τοῦ «Ἐδίσσων» εἶνε ἀπόλοις τῆς ἀκοῆς, εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν ἐνῶ διατήρησαν ἕως τὰς ἄλλας αἰσθησεις των μέχρι βαθύτατου γήρατος. Τὸ αὐτὸ ἐπιναμείβεται εἰς τὸν «Ἐδίσσων» ὅστις εἶνε σχεδὸν ἀπόλοις ἐνῶ ἡ ὄρασις του διατρέπεται νοσηπία.

Ἡ «Ἐδίσσων» ὡς καὶ οἱ προπάτορές του ἀποδίδει τὴν γέλιον του καὶ τὴν μακροβιότητα του εἰς τὴν λιτοτάτην διαίτησίν του. Ἐν τῇ βελιδοθήκῃ τοῦ «Ἐδίσσων» κατέχει τιμητικὴν θέσιν ἓν παλαιὸν βιβλίον ὑγιεινῆς τοῦ Κορνάρου, ἱερῶν ἀποστολῶν εἰς ἡλικίαν 114, ἐτῶν. Τὰ κυριώτερον ἀξιώματα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ Κορνάρου εἶνε τὰ ἑξῆς. Τρώγετε ὅτι σὰς ἀρέσκει, ἀλλ' οὐκ πλεον. τῶν 70 βραχυλῶν στερεῶς τρώγετε καὶ 85 ρευστῆς τρώγετε καὶ ἔσθιτε. Ὁ κανὼν οὗτος εἶπεται ὅλον τὸν βίον τῆς οἰκογενείας «Ἐδίσσων» ἐπὶ δύο ἡτῆ αἰῶνας. Ἐν τῇ τροπικῇ τῶν «Ἐδίσσων» ὑπάρχουν χαρακμῆνα τὰ οἶς ἀξία-ματα.

Ἡ «Ἐδίσσων» ὄλων ὄλων, τρώγει πολὺν. Ἡ «Ἐδίσσων» ὄλων ὄλων, εἰς τὸ πινάκιον εἶνε ὑγιεινότερον.

ΟΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ἄΝΑΡΕΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ Βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας κατέχει λευκώματα, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν. «Εἶνε δυνατὸν ν' ἀσέσωσι οἱ ἄσχημοι ἄνδρες εἰς τὰς γυναῖκας ;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας ἀπήτησε. «Ναὶ νομίζω ὅτι εἶσθε χον γυναῖκες εἰς τὰς ὁποίας ἀσέσωσι οἱ ἄσχημοι ἄνδρες, ἔταν δὲν εὐρισκόνται ὄραοι πρόσωποι». Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα ἔγραψε. «Ἄν τὸν δακτύλον πέμπτον μέχρι τοῦ ἰσκακοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς ἡ γυναικῆ ἀγαπᾷ τὸν ὄραον ἄνδρα, ἀπὸ τοῦ πενήτηστοῦ καὶ ἄνω δέχεται τὸν ἄνδρα, οἰοδῶσθε ἐξοπισκῶν καὶ ἄν ἔχη». Ἡ Πορτογαλίτισσα Βάτιμπερ παρῆσεν. «Εἰς ὄραοις ἄνδρα, ὅστις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὄραοις εἶνε δέοκοιλον νὰ ἐλκεῖσθ τὴν ἀγάτην μᾶς φρονίμου κόρης». ΣΤΕΦ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΚΙΑΣ

ΥΠΟ ΛΟΥΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Ένα λεπτότατο διήγημα, ποῦ θὰ οἶς πῆ με τὸν κατὰ χαριτωμένο τρόπο πῶς μὲ ἔξυπνη, σοφίαν ἀλλοτρίαν μὲ κροῦλα Ἀγγλίδα ἀρεθωδιώσθηκα.

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ

Ποῦ εἶνε ἡ καμιά σου, Λουκία ; Ὅχι, ἔρη, καλλίτερα μὴ τὴν κράξῃς. Θὰ πάω ἐγὼ πάνω. Τί ; Γιατὶ ἔφησά τόσο ἔνωρις σπῆτι, Μπέσσου ; Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάποιον ζήτημα. Ὁ Γκράισων ἤρθε καὶ μὲ ἐπισκέφθη στὸ γραφεῖόν μου σήμερον τὸ πρωῖ. Νομίζω πῶς ἤρθε γιὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἄλλον σκοπὸν. Ἐπερίμενες πῶς θὰ ζητοῦσε εἰς γάμον τὴ Λουκία ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Η ΘΕΛΙΑ ΤΗΣ

Ἦ ; Εἶσαι εὐχαριστήμενη ποῦ ἔ' ἀκούσῃ αὐτό ; Σὲ ξέρω ἐσίνα, Λουκία μου, εἶσαι εἶσαι. Δὲν σκέπτεσαι ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους, χρυσὴ μου. Φυσικὰ ἂν ἡ Πατρικία ζε-γυθῆ ἔθνε κατὰ γιὰτὶ παντρεύεται τοῖς ἀλλοῖστον ἢ μὲ ἀπὸ τῆς δὴσ σου. Ἄλλὰ παιδί μου, ἡ ἀδελφὴ σου δὲν δίδει πεντάρα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ θεωρεῖ πατρικίαν. Ἐκ-τός πάλι ἂν τῆς ἀρέσει. Μὰ θαρρεῖς πῶς μπο-ρεῖ καθεὶς ν' ἀρέσει στὴν Πατρικία ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ

Δὲν ξέρω, καμιά. Χωρὶς ἄλλο ὁ κ. Γκράισων εἶν' ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον καθῶς πρέπει κυρίως, ποῦ ἐργάζομαι. Πολλὸ ἔξυπνος, πολὺ καλὸς, ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, καμμά μου, ποτὲ δὲν ἤθελα νὰ τὴν παντρευθῶ. Ἄν ἔδειξαι ποτὲ, ὅτι θὰ ζῆμν πρόθυμη νὰ τὸν πάρω τέκνα γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸν μπαμπά, ποῦ τὸ θέ-λετε τόσο καὶ μὲ μιλῶσθε γι' αὐτὸν διαρκῶς, θάνακα ὅτι δῆποτε γιὰ σὰς. Κάθε θυσιᾶ. Ἄλλὰ ὑπάρχει κάποιος ἄλλος. Μάλιστα. Κάποιος ἄλλος ποῦ εἶνε πτωχὸς. Ὁ Γεώργιος Μπρούξ.

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΡΟΥΞ

Ποτὲ δὲν μὲ ζήτησε εἰς γάμον, ἀλλὰ ἔθταν ἐπι-τυχημένος νὰ μὲ πάρῃ. Δὲν σὰς εἶπα ποτὲ, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, γιὰτὶ δὲν τὸ ἔφησα ἴσως καὶ ἡ ἰδία. (Τὸ κατάλαβα μόνον ὅταν ἐστῆσθη, νὰ παντρευθῶν κάποιον ἄλλον. Καὶ ὁ καίμενος ὁ Γεώργιος δὲν τῆξερε καὶ αὐτὸς πῶς τὸν ἀγαπῶ. Ἦδὸν γι-ατὶ ἔθηνε τόσο γλωμῶς ἐσθῆτως. Ἰσως ἂν ὁ κ. Γκράισων ἐπέμενε γιὰ μὲναι, θάνακα τὴ θυσιᾶ νὰ τὸν δεχθῶ τότε - ὅχι ὅμως πλέον - ἔχι, ἦ ; Ἐὰν λοιπὸν ὁ κ. Γκράισων μὲ ζήτησῃ - ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ τὸ κάμῃ - θὰ σὰς διαρε-στήσω γιὰτὶ θὰ τὸ ἀρνῶθῃ στὸ πρόσωπο. Ὡ. Ναι. Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ μὲτὶ σου ὅμως καμμά ὅτι εἶνε κρίμα ποῦ θέλει τὴν Πατρικία μας. Εἶνε τόσο μικρὴ καὶ τέτοιον ἀγαθίμ. Εἶνε ὅμως θαυμάσιο κορίτσι, τόσο καλὸ καὶ ἀγαπᾷ τόσο ποῦ εἶνε καὶ θὰ τὸ χαλάσω τὸ σιναικίστιον δὲ θὰ τὸν ἀρῶσθ νὰ προσθήσῃ νὰ τῆς πῆ τί-ποτε.

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΡΟΥΞ

Πᾶμε μαζί εἶνεν περίπατο, Λουκία ; Πόσον καιρὸ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐγούψῃ μαζί καὶ δὲ θέ-λεις ; Πᾶμε. Ἄ. Δὲ θὰ τὸν παντρευθῆς τὸν Τζᾶν, ἦ ; Ἐγὼ - δηλαδὴ ὁ διευθυντῆς μου ὁ κ. Σμιθ λέγει πῶς ἐγὼ καλὸ μέλλον. Ἐγὼ καλὸ μισθὸ καὶ θὰ μπορούσῃ νὰ ζῆσῃ μὲ ἄγαθῶν. Ἄφησε τὴν Πατρικία νὰ πάρῃ τὸν κ. Γκράισων. Δὲν εἶδες ὅραοις ποῦ τῆς κάνει ; Τί μὲ κωττά-ζεις ἀλλοτρίως. Γιατὶ δὲ μὲ μιλᾷς, Λουκία ; Δὲ μὲ πιστεύεις ; Λουκία. Δὲ οἶς νομίζεις κακόλου γιὰ μὲνα ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΡΟΥΞ

Πᾶμε μαζί εἶνεν περίπατο, Λουκία ; Πόσον καιρὸ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐγούψῃ μαζί καὶ δὲ θέ-λεις ; Πᾶμε. Ἄ. Δὲ θὰ τὸν παντρευθῆς τὸν Τζᾶν, ἦ ; Ἐγὼ - δηλαδὴ ὁ διευθυντῆς μου ὁ κ. Σμιθ λέγει πῶς ἐγὼ καλὸ μέλλον. Ἐγὼ καλὸ μισθὸ καὶ θὰ μπορούσῃ νὰ ζῆσῃ μὲ ἄγαθῶν. Ἄφησε τὴν Πατρικία νὰ πάρῃ τὸν κ. Γκράισων. Δὲν εἶδες ὅραοις ποῦ τῆς κάνει ; Τί μὲ κωττά-ζεις ἀλλοτρίως. Γιατὶ δὲ μὲ μιλᾷς, Λουκία ; Δὲ μὲ πιστεύεις ; Λουκία. Δὲ οἶς νομίζεις κακόλου γιὰ μὲνα ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ

Τὶ ὄμορφα ποῦνε μὲσα στὸ ποτάμι, Πατρικία. Ἄς τραβήξωμεν κομψὴ ἴσα μὲ τὴν ἄλληλν ἄνηθ νὰ ἐγούψῃμα ἐκεῖ καὶ νὰ καθήσωμα λιγάκι. Πε-ράσῃμα ὄμορφα, φέμματα ; Πῆς μου, Πατρικία. Δὲ νοιώθεις τίποτε γιὰ μὲνα ; Μόνον φίλος ; Ὡ. Δὲν εἶνε κουταμάρες αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω Πα-

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ

Ποῦ εἶνε ἡ καμιά σου, Λουκία ; Ὅχι, ἔρη, καλλίτερα μὴ τὴν κράξῃς. Θὰ πάω ἐγὼ πάνω. Τί ; Γιατὶ ἔφησά τόσο ἔνωρις σπῆτι, Μπέσσου ; Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάποιον ζήτημα. Ὁ Γκράισων ἤρθε καὶ μὲ ἐπισκέφθη στὸ γραφεῖόν μου σήμερον τὸ πρωῖ. Νομίζω πῶς ἤρθε γιὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἄλλον σκοπὸν. Ἐπερίμενες πῶς θὰ ζητοῦσε εἰς γάμον τὴ Λουκία ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Η ΘΕΛΙΑ ΤΗΣ

Ἦ ; Εἶσαι εὐχαριστήμενη ποῦ ἔ' ἀκούσῃ αὐτό ; Σὲ ξέρω ἐσίνα, Λουκία μου, εἶσαι εἶσαι. Δὲν σκέπτεσαι ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους, χρυσὴ μου. Φυσικὰ ἂν ἡ Πατρικία ζε-γυθῆ ἔθνε κατὰ γιὰτὶ παντρεύεται τοῖς ἀλλοῖστον ἢ μὲ ἀπὸ τῆς δὴσ σου. Ἄλλὰ παιδί μου, ἡ ἀδελφὴ σου δὲν δίδει πεντάρα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ θεωρεῖ πατρικίαν. Ἐκ-τός πάλι ἂν τῆς ἀρέσει. Μὰ θαρρεῖς πῶς μπο-ρεῖ καθεὶς ν' ἀρέσει στὴν Πατρικία ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ

Δὲν ξέρω, καμιά. Χωρὶς ἄλλο ὁ κ. Γκράισων εἶν' ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον καθῶς πρέπει κυρίως, ποῦ ἐργάζομαι. Πολλὸ ἔξυπνος, πολὺ καλὸς, ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, καμμά μου, ποτὲ δὲν ἤθελα νὰ τὴν παντρευθῶ. Ἄν ἔδειξαι ποτὲ, ὅτι θὰ ζῆμν πρόθυμη νὰ τὸν πάρω τέκνα γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸν μπαμπά, ποῦ τὸ θέ-λετε τόσο καὶ μὲ μιλῶσθε γι' αὐτὸν διαρκῶς, θάνακα ὅτι δῆποτε γιὰ σὰς. Κάθε θυσιᾶ. Ἄλλὰ ὑπάρχει κάποιος ἄλλος. Μάλιστα. Κάποιος ἄλλος ποῦ εἶνε πτωχὸς. Ὁ Γεώργιος Μπρούξ.

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΣ

Ποτὲ δὲν μὲ ζήτησε εἰς γάμον, ἀλλὰ ἔθταν ἐπι-τυχημένος νὰ μὲ πάρῃ. Δὲν σὰς εἶπα ποτὲ, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, γιὰτὶ δὲν τὸ ἔφησα ἴσως καὶ ἡ ἰδία. (Τὸ κατάλαβα μόνον ὅταν ἐστῆσθη, νὰ παντρευθῶν κάποιον ἄλλον. Καὶ ὁ καίμενος ὁ Γεώργιος δὲν τῆξερε καὶ αὐτὸς πῶς τὸν ἀγαπῶ. Ἦδὸν γι-ατὶ ἔθηνε τόσο γλωμῶς ἐσθῆτως. Ἰσως ἂν ὁ κ. Γκράισων ἐπέμενε γιὰ μὲναι, θάνακα τὴ θυσιᾶ νὰ τὸν δεχθῶ τότε - ὅχι ὅμως πλέον - ἔχι, ἦ ; Ἐὰν λοιπὸν ὁ κ. Γκράισων μὲ ζήτησῃ - ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ τὸ κάμῃ - θὰ σὰς διαρε-στήσω γιὰτὶ θὰ τὸ ἀρνῶθῃ στὸ πρόσωπο. Ὡ. Ναι. Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ μὲτὶ σου ὅμως καμμά ὅτι εἶνε κρίμα ποῦ θέλει τὴν Πατρικία μας. Εἶνε τόσο μικρὴ καὶ τέτοιον ἀγαθίμ. Εἶνε ὅμως θαυμάσιο κορίτσι, τόσο καλὸ καὶ ἀγαπᾷ τόσο ποῦ εἶνε καὶ θὰ τὸ χαλάσω τὸ σιναικίστιον δὲ θὰ τὸν ἀρῶσθ νὰ προσθήσῃ νὰ τῆς πῆ τί-ποτε.

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΡΟΥΞ

Πᾶμε μαζί εἶνεν περίπατο, Λουκία ; Πόσον καιρὸ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐγούψῃ μαζί καὶ δὲ θέ-λεις ; Πᾶμε. Ἄ. Δὲ θὰ τὸν παντρευθῆς τὸν Τζᾶν, ἦ ; Ἐγὼ - δηλαδὴ ὁ διευθυντῆς μου ὁ κ. Σμιθ λέγει πῶς ἐγὼ καλὸ μέλλον. Ἐγὼ καλὸ μισθὸ καὶ θὰ μπορούσῃ νὰ ζῆσῃ μὲ ἄγαθῶν. Ἄφησε τὴν Πατρικία νὰ πάρῃ τὸν κ. Γκράισων. Δὲν εἶδες ὅραοις ποῦ τῆς κάνει ; Τί μὲ κωττά-ζεις ἀλλοτρίως. Γιατὶ δὲ μὲ μιλᾷς, Λουκία ; Δὲ μὲ πιστεύεις ; Λουκία. Δὲ οἶς νομίζεις κακόλου γιὰ μὲνα ;

ΤΙ ΕΠΙΕΝ Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ

Τὶ ὄμορφα ποῦνε μὲσα στὸ ποτάμι, Πατρικία. Ἄς τραβήξωμεν κομψὴ ἴσα μὲ τὴν ἄλληλν ἄνηθ νὰ ἐγούψῃμα ἐκεῖ καὶ νὰ καθήσωμα λιγάκι. Πε-ράσῃμα ὄμορφα, φέμματα ; Πῆς μου, Πατρικία. Δὲ νοιώθεις τίποτε γιὰ μὲνα ; Μόνον φίλος ; Ὡ. Δὲν εἶνε κουταμάρες αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω Πα-

τρικία. Γιατί δεν πέρνεις σοβαρά τα λόγια μου ; Δεν είναι κοριτσάκι πιά. Μη γελᾷς έτσι. Δὲ σ' ἐνδιαφέρει ὁ γάμος ; Καλὰ. Θέλεις νὰ παντρευθῆς κἀνάνα ἄλλον ἴσως. Ὅπως θέλεις. Ἄλλὰ μὰ ῥῆα θὰ μὲ θυμηθῆς. Θὰ θυμηθῆς τὸν πιστότερό σου φίλο, ποὺ εἶχε τὴ φίλια σου σὰν τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ του καὶ ποὺ σοὺ προσέφερε ὅχι μόνον φίλια, ἀλλὰ καὶ περισσότερο. Ὁ. Μη μοῦ λές αὐτὸ τὸ ἴδιον, ποτὲν. Γιατί Πατρικία ; Ἄκου. Μη γελᾷς. Σ' ἀγαπῶ. Θέλω νὰ σὲ παντρευθῶ, Πατρικία. Φυσικὰ ἴσως μικροῦλα τώρα καὶ εἴ' αὐτὰ σοὺ φαίνονται τίποτε. Σ' ἀφίνω νὰ σκοσθῆς ὅμως καὶ εἶλο τὸ γρῆγορ, ποὺ θὰ λείπω στὴν ξενιτειὰ καὶ δευρὸν θὰ γυρίσω θὰ σὲ ξαναἰδῶ καὶ θὰ τὰ ἐκνοήσω. Θὰ μοῦ γράφεις, ψέμματα ; Ὅχι μὰ κάρτα ποστᾶλ, τὸ ἀλλοτινόν ; Γιατί εἶσαι τόσο κακία ; Α. Νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος. Ὁ ἄδερφό σου Γουίλλ ἐρχεται. Πᾶμε πίσω. Μη τραβᾷς ἐπὶ κοῦτι. Θὰ κοινοσθῆς. Καλὰ. Ὅπως θέλεις. Α. Παιὰ σου. Γουίλλ. Πῶς ἀπὸ δω ; Ἐγὼ πηγαίνω, τώρα. Δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ, εἴμη μετὰ ἐν ἔτος. Πατρικία. Μη ξεχάσεις τὰ λόγια μου. Γράψε μου. Μιὰ γραμμὺλα μόνον.

ΤΙ ΕΠΗΕΝ Η ΠΑΤΡΙΚΙΑ

Τὴ ἀλλόκοτος κόσμος, τί σπῆτι ἀπὸ κοινοῦδὰ γιες. Πῶς μὲ κυττάζουν ὅλοι σὰν χαμένο ἀπόψι ; Τὴ γαῖδαρος ὁ Γουίλλ νῆρθε νὰ μᾶς διακόψῃ. Τὴ ἤθελε καὶ ἤρθε στὸ ποτάμι. Τὴ. Τώρα θ' ἀρτίστη εἰδύλιον μὲ εἰκονογραφημένους κάρτα ποστᾶλ ; Ἐγὼ γούστο. Εἴμη κοινοσμένη. Πῶς νὰ κοιμηθῶ. Ὅχι. Καλλίτερα θὰ πῶ πᾶνω στῆς Κας Μέντως νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κἀνω χρῆσι τοῦ τηλεφώνου της.

Καλιπτέρα σὰς Κας Μέντως. Μπορῶ, γλυκειὰ μου, γραπὴ μου νὰ μεταγερισθῶ τὸ τηλεφώνον σὰς ; Α. Μερσί. Ἐμπρός. Κέντρον ; Δωσέ μου παρακαλῶ 7483. Θέλω νὰ μιλήσω σὸν κ. Γκράισον. Μάλιστα. Βγῆμα ; Φρίκη. Ρωτήσατε, παρακαλῶ, ποὺ εἶμαι. Εἴμη ἡ μίς Πατρικία Μπέτσον. Πολὺ καλὰ. Περιμένω. Α. Σὲ εἰσθε Κας Γκράισον ; Ἐπέρατα καλὰ μὲ τὸν κ. Τζᾶν. Μάλιστα. Μερσί. Ἦθελα νὰ τὸν ἐλέησα στὸ τηλεφώνον. Ἦθελα μὴ μὴρὴ παραγγεῖλαι νὰ τοῦ θῶσω πρὶν φύγῃ. Εἶνε στὸ κλόμπ του ; Ποῖος εἶνε παρακαλῶ, ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου ; Μερσί. Ὁρ' ὁσούρ. Ἀπόψε ; Εὐχαρίστως, θῶρω. Ἐμπρός. Κέντρον ; Δωστέ μου παρακαλῶ 932. Σὰς παρακαλῶ, αὐτὸ εἶνε ὁ κ. Τζᾶν Γκράισον ; Πέσῃ, σὰς παρακαλῶ, ἐπὶ τὸν ζῆτῶ ἡ μίς Μπέτσον στὸ τηλεφώνον, ἡ μίς Πατρικία.

Ὁ. Σὺ εἶσαι, Τζᾶν ; Περιμένε - περιμένε. Μὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκριβῶς τί θέλω νὰ σοὺ πῶ. Ἦθελα - Μοῦκαμε τὸν ἐντόπισαι, ἐπὶ μοῦπες. Φυσικὰ θὰ σοὺ γράψω. Σοὺ τὸ εἶπα - ἐπὶ σοὺ τὸ εἶπα ; Εἰλικρινῶς λοιπὸν νόμισα πῶς σοὺ τὸ εἶπα. Ἐνόμισα πῶς ἤθελες νὰ παντρευθῆς τὴν Αουκία Γι' αὐτὸ, ναι. Ὅσοοι. Δὲ θέλω τὸν σοὺ πῶ ἐπὶ θέλω νὰ παντρευθῆς τὴν Αουκία. Ὅσοοι. καλὰ. Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Ἄλλὰ ἐνόμισα ἐπὶ αὐτὴ ἤθελε ἐπειδὴ εἶσαι πλοῦσιος. Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ πῶ τὸ ναι. Χὰ, γὰ, γὰ. Μὰ μήπως εἶπα καὶ ὄχι ; Ἄν μοῦ πῦλεγες, καμῖαι, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἴσως - πιθανόν ὅ' ἀπεφάσιζα νὰ δεχθῶ πρὶν φύγῃ. Ἄλλὰ τώρα ; Ὅσων ἐτύχηγες ; Τὸ λές, ἀλήθεια ; Α. Δὲ θέλω νὰ σὲ κἀνω νὰ φύγῃς δευτεροσήμερος. Α. Αὐτὸ δὲν τὸ θέλω. Εἶσαι φίλος μου. Θέλω νὰ φύγῃς εὐχαριστημένως ἀπὸ δω. Τί ; Ἄφου λοιπὸν αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον νὰ σὲ κἀνω εὐτυχῆ μὲ ἀναγκάσεις - Χὰ, γὰ, γὰ. Ὅχι, δὲν εἶμαι σπῆτι. Εἴμη στῆς Κας Μέντως, ποὺ κἀθεταί στὸ ἄλλο ἀναρταμένο. Ναι. Ἐλα. Ἄν θέλῃς, εἶμα. Στάσου μὴ στερηθῆ ὅμως - μὴ διαῖσαι. Δὲν σοὺ εἶπα πῶς τὸ ἀπεφάσιζα κἀνάνα, ἀλλὰ δὲν εἶπα πῶς δὲ σὲ θέλω. Πῶς σοὺ πέρασε τέτοια ἰδέα ; Δὲν εἶπα ὅχι καὶ ὅχι. Μάλλον ναι. Καλὰ λοιπὸν.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆς, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ -- ἀλλὰ εἶμα γρήγορα.

Ὁ. Τζᾶν. Δὲν εἶπα πῶς τὸ ἀπεφάσιζα καὶ ἐν τελῶς ἀκόμα, ἔβρις. Ἀποφασίζει καμῖαι, καμῖαι. Τόσο σοβαρὰ πράγματα σ' ἕνα ἡμέρῳ ; Τζᾶν, ἐγὼ τ' ἀπεφάσιζα σὲ μισὸ λεπτό γιὰτὶ τὸ πῆρα πολὺ σοβαρὰ καὶ ἐπειδὴ ξέρω πῶς μ' ἀρέσεις περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ θῶμασε καλοὶ φίλοι ἐπίσης - καὶ - θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς φίλον, Τζᾶν. Α. Καὶ περισσότερο ἀπὸ φίλο - καὶ θῶμασε. Καὶ ὅμαι καὶ πρὸ φρόνησι ἀπὸ ὅσο νομίζεις - ὅθ' ἰδέθ. Φυσικὰ ἐνόμισα πῶς θὰ σὲ παντρευθῶ ... Τώρα ἂς πᾶμε κἀνω νὰ τοῦς ἐκπλήξωμεν ὅλους.

Σὰς ἔβρις τὸν Τζᾶν γιὰ νὰ σὰς ξαναχαρετίστη. Ἦ μαμὰ τοῦ μὲ παρακάλεσε νὰ πᾶμε μαζί καὶ νὰ πᾶμε σπῆτι της. Ὅσοτε θὰ πᾶμε καὶ θὰ μὲ συνοδεύῃ ἐπειτα πίσω. Θὰ μὲ φέρῃ σπῆτι ἀσφαλτέστατα. Εἴμηθα ἀρραβωνιασμένοι.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπέγναιμα, ἢ ψῆφοι οἱ σταλέντες πρὸς τὰ γραφεῖα μᾶς δίδουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Εὐδοίας	
Ἀλέξ. Κ. Χριστοφίλης	1321
Δῖο Ζιζάνια	250
Θεμιστ. Μ. Φωτίου	111
Μητσῆ Θεανάτου	56
Ἰωάννης Ε. Σαργιάννης	100
Δακωνίας	
Ταυγέτη Μανιατοπούλου	1339
Γεώργιος Γκίτσιος	942
Διονύσιος Τσιβῆκος	304
Θωμάς Β. Θωμάκος	364
Βασίλειος τῶν Δασῶν	70
Γεωργακόπουλος	596
Λεωνίδας Λιαχῆκος	46
Φωνικός Ἄρσις	24
Κερκυρας	
Κλέος Φοιτσῆς	1000
«Μυγα»	1110
«Πεντάμορφη κορη»	478
Σπυρ. Μαρτίνης	80
Ἄντ. Λύγιος	1065
Σ. Μπουρῆκος	2578
Ἄρσις Καρδία	52
Θεσσαλονίκης	
Σάββας Πικυλίδης	708
Ἰωάν. Δελιγιάννης	974
Γ. Μπερδανόπουλος	680
Λαζ. Ζεγας	655
Ἰωάν. Στουγιαννάκης	167
Ἄντων. Ἀκτισελῆς	585
Καβάλλας	
«Θραξ»	2000
Ἄθ. Οἰκονομίδης	325
Φραυρὸς Νέστωρ	590
Σανίων	
Ἀπόστολος Ἀποστολάκης	2641
Νεράτζα τοῦ Βουνοῦ	115
Ἡρακλεῖου	
Ἰωάν. Μενδαλάκης	388
Βασίλ. Καλλονῆς	1341
«Παγωμένη Καρδία»	61
Ἰωαννίνων	
Νικόλ. Δαλαμάγκας	1050
Ἰωάν. Χατζημήτρος	560
Ἰωάννης Παπάς	1420

Βίκτωρ Νυγῶν	1838
Λεων. Ι. Μελᾶς	220
Βίκτωρ Λεοῦ	20
Ἐμμ. Δαλαμάγκας	100
Ἰωάννης Ἀγγελίδης	55
Κωνστ. Μιχαηλίδης	111
Μάρκος Παναγιώτης	6
Δημήτρ. Βατκακίτης	2
Σόλων Δόβος	1298
Σαλβατὸρ Λεοῦ	198
Κοζάνης	
Ζήνων Ἀραμπατζῆς	101
Ε. Λάφας	35
Δημ. Α. Χασιόπης	804
Ἄρσις	
Γερμανικὸν ὑποβρύχιον	25
Κυκλάδων	
Ἐλευθ. Βατιμπέλλας	1486
Εὐάγγελος Τσαπακιδάκης	640
Ὀρρανή τῆς Τήνου	653
Θεόδωρος Τίγκας	2
Λέσβου	
Β. Παραδέλλης	989
«Ἡρώς τοῦ Κιχιάς»	7680
Ἄντ. Παρῆς	15
Μυτιλήνης	
Ἀπόστ. Γούτος	1245
Μιχαήλ Πολυγύρης	502
Περικλῆς Ραζῆς	300
Ἄντ. Παρῆς	890
Βασίλειος Παν. Παραδέλλης	1314
Σέρου	
Σύλλογος Ἀντιπολιτευστικῶν	147
Σερρών	
Ν. Κουκουδίτης	200
Μαίρη Δημητριάδοπούλου	39
Δράμας	
Δούκας Π. Θεοδορόπουλος	100
Φίλιππος Ἀναγκύστου	172
Ἀργυροκάστρου	
μ. Ντούλιος	326
Μιχαήλ Κιόρκισης	47

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

— Ἀπότου καπνίσω οἰγαρέτα «Ἀτλας» εἶδα τὴν ἡγεία μου καὶ τὴν ὁμορφιά μου.

Η ΚΥΡΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὅταν τῆς τῶσσα ἐτρέξε καὶ τὸ ἀπέθεσε σὲ μὴν ἀρη, σιωπῆλῃ. Ἐπειτα γύρισε σὲ μὴνα τρεχῆτι λέγοντας.

— Πᾶμε νὰ παίξωμε.

Κατεβήκαμε κάτω στὴν ἀκρογυλιὰ, ἐβγάλα τὰ παπούτσιά μου καὶ τῆς κάλτσες μου καὶ κωνοῦσα καθούρισα ποὺ ἔδωξα μέσα στὸ μαντήλι μου, ἐπειτα τῆς εἰδείξα ποῖς μορσοῦσα νὰ πᾶνω φάρνια καὶ γαρίδες μὲ τὸ χέρι μου χωρὶς ἀγκυρίτη ρίχνοντας γρήγορα τὸ νερὸ ἐξω στὴ γῆρὰ καὶ ἕνα φεράκι ἢ γαρίδα περνοῦσε σιγὰ στὴν ἄμμο καὶ ἡ Ρῆνα παρακολουθοῦσε ἔλα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον γι' ἐτρέξε κ' ἐγελοῦσε ὡς νᾶταν συνομιλῆσῃ μου γιὰτὶ καίτοι ἔλεγε μὲ τὸν ἄδερφό μου τὸν Πέτρο καυθέντες, ποὺ δὲ κατελάβαινα ὅταν ἦσαν μαζί, πάντα ἐπαίξε σὰν μικροῦλικο τρελλοκρίτισσ ἄμα εἴμασ' οἱ δὲ μᾶς. Ὅταν περάσαμε ἀπὸ τὸ σπῆτι κ' ἐγὼ κωνοῦσα στὸ ἕνα χέρι τὸ μαντήλι μὲ τὸ καθούρισα καὶ στὸ ἄλλο τὰ παπούτσιά καὶ τῆς κάλτσες μου ἢ μαμὰ τῆς Ρῆνας ποὺ ἦταν στὴν ταράτσα μὲ εἶδε, τέντωσε τὸ παχουλὸ χέρι της πρὸς ἐμένα, μ' εἰδείξε κ' ἐστῆσε στὰ γέλια, ἀνακρῶντας.

— Καλὰ, ἰδέε τον, Ρῆνη, σωστὸ φαρόπουλο εἶνε Χὰ, γὰ, γὰ.

Τῆς ἐπανάλαβα τὴν ἐρώτησί μου πρὸ δουλᾶ.

— Πέε μου Ρῆνα, πέε μου.

Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἦρσε μὲ χυθῆτα γαλίτια, πετάχθηκε ἐβῆ κ' ἄρχισε νὰ οἰχῆτε πέτρες στὴ θάλασσα λέγοντας μου.

— Ἐλα νὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ οἰχῆ μακρότερα τὴν πέτρα, ποὺ λές πῶς μὲ περῆς. Ἐλα.

Ἐπὶ περνοῦσαν ἡ μέρες καὶ ἐφθασε τὸ καλοκαίρι καὶ ἡ ἐξετάσις. Ἐβιάδαζα ἀληθινὰ γιὰτὶ ὄφρονταν καὶ ἡ Ρῆνη νὰ μ' ἀκούσῃ καὶ δὲν ἐννοῦσα νὰ κἀνω κακὴ φιοῦρα. Ἐρχονταν ἡ ἡμέρα μάλιστα στὸ σπῆτι ἐκείνης τῆς ἡμέρας καὶ μὲ δίδωζε καὶ μ' ἐμάθε νὰ ἀπαγγεῖλω τὸ ποίημα ποὺ ὄλεγα, κ' ἐγὼ ἐννοῦσα μὴ ἰδιαιτέρη εὐχαρίστη: νὰ προσπαθῶ νὰ λέω τοὺς στίχους ἀκριβῶς ὅπως τοὺς ἔλεγε αὐτὴ. Θὰ γελωσθῆ βέβαια πολὺ, συλλογιζόμενα, ἂν ἤξερε, ἐπὶ τῆς ὄρας ποὺ ἤκουνα ὅμως τῆς στιγμῆς ποὺ πῆγα στὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῶ καθόμωνα καὶ προσπαθοῦσα μὲ τὸ νοῦ μου νὰ ποῖ τὸ ποίημα ἀκριβῶς ὅπως μοῦ ὄλεγε αὐτὴ μὲ τὴ γλυκειὰ τῆς τῆς φωνή. Ὀμολογῶ ὅμως, ἐπὶ τὴν ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων κόντεφα νὰ τὰ γάσω, ἐπειδὴ ὅταν ἀκουσα τὸ ὄνομά μου γι' ἐπροχώρησα πρὸς τὸ τροπέρι ποῦσαν τὰ βάζε μὲ τὰ λουλούδια καὶ οἱ δασκάλου μου καὶ πολλοὶ κύριοι καὶ κυρί: ἐννοῶσα τὰ πόδια μου νὰ λεγίζου, τὸ πάτωμα νὰ μοῦ φεύγῃ καὶ τὸ αἷμά μου νὰ ἀνεβαίνῃ ὅλο στὸ κεφάλι ὅταν καθὼς σηκώθηκα καὶ προχώρησα πρὸς τὸν δασκάλου εἶδα μπροστά μου τὴν παγκιὰ μαμὰ τῆς Ρῆνας ποὺ μὲ κωνοῦσε στὰ μάτια μὲ ὄρας ποὺ φαίνονταν ὡς νᾶταν ἐτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ στὰ γέλια καὶ τὴν παρῶσι μου. Αὐτὸ μὲ ντροπῆσα, γιὰτὶ μὴ σάντῃ πῶς ὄλοι καὶ μέρα κωνοῦσαν μὲ τὸ ἴδιον ὄρας καὶ ὄλοι ἦσαν ἐτοιμὴ νὰ γελᾶσουν. Ἦ Ρῆνη ὅμως μ' ἐδοῦθη. Κἀθονταν στὴν μπροστινὴ σκερὶ τῶν καθισμάτων καὶ μὴ μὴς σηκώθηκα κίνησε τὸ κῆσμά της λίγω πρὸς μπροστὰ καὶ μὲ κωνοῦσε μ' ἕνα χαμογέλιο ποὺ δὲν ἦταν κοροῖβια, ποὺ μοῦδωσε θάρρος καὶ ἀπήγησα σ' ὄλες τῆς ἐρωτήσις τοῦ δασκάλου τόσο καλὰ, ποὺ ἄνοιξε διάπλατα τὸ στόμα του σατισμένος, γιὰτὶ ποτὲ ἴσως σ' ὄλο τὸ ἔτος δὲν εἶχεν ἀξιοθῆ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ μένα μὴ σωστὴ ἀπάντησι καὶ εἶπα καὶ τὸ ποίημα μὲ θάρρος, ποὺ ἔκαμε ὄλους νὰ μὲ χειροκρατήσουν ἐνθουσιασμένοι καὶ περισσῶτερον ἀπὸ ὄλους τὴ Ρῆνη.

— Εἶνε τρομερὰ ἐξυπνος, ἀλλ' εἶμα διάλογος, εἶπεν ὁ δασκάλος, ἄμα τέλειωσα. Ἄν ἤθελε ὄθ μάβινε καλλίτερα ἀπ' ὄλους.

Ἄμα τέλειωσαν ἡ ἐξετάσις, ἡ Ρῆνη ἐτρέξε σὲ μένα, μοῦ τοῖματῃς τὰ δὲά μου μαμῖαι, μὲ φίλησε καὶ μοῦπε.

— Καλὰ τὰ κατὰρες, μοῦπε κατεργάρη. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἤμου εὐτυχισμένος. Ἀγαποῦσα ὄλους ἐκείνην τὴν ἡμέρα. Δὲν ἔκαμα κορμὰ ἀτάχια σπῆτι, ἤμουνα ὀπάκους ἐτὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα, δὲν πῆγα οὔτε στὴ λίμνη μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ, οὔτε πείραξα τὸ γάτο ἢ τὸ σκύλο, οὔτε πῆγα μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ στὸ περιεῖλι τῆς Κυρᾶς. Ἀμῆχαντας, τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ κλέψωμε λεμόνια ἀπὸ τὸ λεμονιὰ τῆς, μὲ τὰ ὄποια παίζαμε. Ἦ Ρῆνη ἔμεινε νὰ ρῆθι σπῆτι μὲ τὴν μητέρα της κ' ἐπέραςε τὸ μεσημέρι μαζὶ μᾶς καὶ θὰ ἐγινῶμα ἐπειτα ὄλοι μαζὶ περιπῶτο μὲ τ' ἄμαζι γιὰ νὰ πᾶμε στὸ μοναστήρι τῆς Φανερωμένης ὅπου θὰ ἔκινε παραλάσει ἡ μητέρα τῆς Ρῆνας, ἡ ὄποια ροδόνταν πολὺ τοῦς

Ἦ μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ περνοῦσαν γρήγορα, ὅπως περνοῦν πάντα ἡ ὄμορφες μέρες, ποὺ δὲν ἔβρις καλὰ ποτὲ ἤσαν καὶ ποτὲ ἐφυγαν κἀνάνα.

Σιγὰ ἡ μητέρα τῆς Ρῆνας μὲ κρατοῦσε στὸ γῆμα ὀλοκλήρη ἐδομάδα καὶ περισσῶτερον, ἐπειδὴ ἔλεγε ἐπὶ τῆς ἀρεστῆς ὑπερβολικῆς ἢ συντροφιάς μου καὶ τῆς διασπάσεως.

Κἀθε πρὸς πηγαίνωμα μὲ τὴ Ρῆνη νὰ κολυμπῶμασ' ἕνα μέρος πῶσω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ποῦχαν καὶ δὲ μὴνοῦρες ἀπὸ σκίνας καὶ ὄπου τὰ νερὰ ἦσαν βαθειὰ.

Ἦ Ρῆνη ἀνέβαινε στὴ στέγη τῆς μπανιέρας νιανμένη τὴν κἀκινῃ καλλιμαετικῆ στολή της, εἶμανε ἤγλα τετανωμένα τὰ χέρια της καὶ ἐπῆτα τὸ λεπτοκαμωμένο ὄμορφο κορμὶ τῆς λῆρις κηδοῦσε κ' ἐπῆρτε μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ βαθειὰ νερὰ. Κολυμβοῦσε πολὺ ὄμορφα καὶ μολογῆτι σιγὰ ἔρχονταν καὶ ἡ μητέρα της, χωρὶς καπέλλο, μὲ μὴ σάρκα μαῦρη στὸ κεφάλι καὶ μὴ λευκὴ ὀμπρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τῆς φοῦναθε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ μὴ πηγαίνῃ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν προχωροῦσε μαζὶ μου ἴσα μὲ τὸ βράχο μὲτα στὸ νερὸ. Ἀμῆθανε ἐκεί ἀνέβαινε καὶ κῆθονταν κολυμπισκόμενῃ κῆνωσά πρᾶσιναθαλασσινὰ χέρια ποῦσαν στὴν ἀρη τοῦ βράχου, ὅπου γκωνοῦσε τὸ κύμα κ' ἐγελοῦσε χαροῦμκη κ' ἐλαμωκοποῦσαν στὸν ἥλιο ἢ σταλαματιῆς τῆς θαλάσσης ποὺ ἐπῆρταν ἀπὸ τὸ κορμὶ της. Κ' ἐξανάπερτε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσα πρὸθυμα σῆζοντας μὲ τῆς ὄρμης μου τὴ θάλασσα καὶ ἐκῶνο γλίτα δὲ πᾶνγιάνια μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ ἰδῆ ἡ Ρῆνη πῶσο καλὰ κολυμβοῦσε καὶ μὴ φορὰ μάλιστα βούτηξα νὰ ἀπάρω πᾶσιν τόσο βαθειὰ ὅμως ποὺ κόντεφα νὰ σκάσω πρὶν βῶ. Ἐκείνη εἶδε τὸ πρόσωπό μου ποὺ τετανῶθη καὶ τὸ στόμα μου ποὺ ἤνοιγῆ διάπλατο ν' ἀναπνεύσῃ ἄερα, μὴ μὴς τὸ κεφάλι μου τινάχθηκε ψιλὰ πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν πῆσανε τὰ γέλια.

— Κόντεφες νὰ πνιγῆς, κωνομοῖρῆ, μοῦ λέει, μελώντας καὶ οἰχῶν ἄς μου νερὸ μὲ τὰ χῆμά της.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Ἀποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλειτέ μᾶς τὸ κᾶνω δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς»,

Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντικρῶσκον τῆς «Κυριακῆς» εἰς τὸν νομόν

τὸν κ.

ΤΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

29 Μαΐου 1916

Ζητήσατε ὄλα τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἐκδοτικὰ Κετικτῶματα «Ἀκροπόλεως»

ΑΤ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Ἐραμμένα ἀπὸ τὸν ἔξοχον παιδαγωγὸν Νῶνταν Ἐλαστον

Κἀθε τεῦχος τιμᾶται λεπτὰ 20

Οἱ παραγγέλλοντες ὑπὲρ τὰ δέκα μᾶς τὰ πληρῶνον ἄντι λεπτῶν 14 μόνον.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ Η ΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

Αφιερωμένο και το έργο μου αυτό
σε όλους με αγάπην Α. Π. Μ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΘΟΡΑΣ ΣΤΟΥΡΕΛ

(Είχα θαυμάσιο, μαγευτικό διήγημα γεμάτο πάθος, φλόγα και άρωματα ανατολίτικα)

Η εδω ήταν στενωπότη και μουσκότανη. Μπρόστιπε, τεντώνοντας τα χέρια σε να εγγύσετε τους δύο τοίχους. Δεξιά κι' αριστερά υπήρχον μαγαζάνια άρωμάτων, τα οποία μέσα στη σκιά και βροσιά του δρόμου ανέδιδον την ελωδία των έντονωτέρα.

Το μαγαζί του Μουσταφά 'Αλή ήταν το πρώτο δεξιά καθώς μπαίνατε από την κεντρική όδον Μούσκου. Ο γέρος κάθονταν εκεί μέσα χρόνια και χρόνια τώρα, από τον καιρό που παιδάκι άρχισε να πρωτοπαίξω με άδεια μπουκαλάκια κάτω στα γόνατα του πατέρα του. Τώρα ήταν γέρος όμως και πολύ συχνά τον έπερνε ο ύπνος μέσα στο άρωματισμένο σκίφος του μαγαζιού του. Δεν είχαν όμως παιδιά να ε' άφησε από πού του.

Γιό του, καίτοι ήταν γέρος, ξαναπαρουσιάστηκε μια νέα και όμορφη Βεδούνα τη Βαριδά ελ Γαζή, ένα κορίτσι ώραία και λεπτοκαμωμένο σαν ρόδο.

Τό σπίτι του ήταν μέσα στη συνοικία Μπούσκι του Κείρου, ένα ύψιλο, μυθικό κτίριο που τό κλειστά κάρσια τό απρόμνηναν από τον κόσμο. Μέσα όμως ήταν πολυτέλειστα διαμένονα, γιατί ο Μουσταφάς ήταν πλούσιος. Τό χαρμό ήταν σαν κήπος με τό πλούσια, θαυμάσια περσικά ταπίετα, της ματαξωτές κεντητές κουρτίνες, και τό κλωδιά με τό πουλιά που κελαιόσαν μέσα - νύχτα. Αί γυναίκες του δεν έβγαίναν από παζάρι για να φωνάσουν, όπως έκαναν αί γυναίκες του κείνου κήμου, άλλ' είχαν τό γοργά 'Αραπιά την 'Ορ 'Αδούλ, που της έδωκεν βελήματα.

Η Βαριδά όμως μαραινόνταν σε λουλούδι μέσα εις τό περιβάλλον εκείνο. Κάθε άπογευμα περί τό ήλιοπαύλεμο ανέβαινε στην ταράτσα στην κορυφή του σπιτιού και στένονταν εκεί όρθια, μία θαυμάσια εικόνα μέσα στο χρυσό και ρόδινο χρώμα που ή δόσις σκορπούσε παντού, με τό λεπτοκαμωμένο της κορμί λιγερό σαν δεν βράκι, τό μάτια ζωηρά, γεμάτα νοσταλγία που έκανε να λάμπουν περισσότερο και να φαίνονται πειό άλλόκοια ή άφθονος χρήσις του αλάτι με τό όποιον ήταν τό έλεφαρα θαμμένα, ενώ τό χείλη έπιμελώδη χρωματισμένα ανέπιθετο προς την άρχη λευκότη του προσώπου της όπως ένα άλινο ρόδοπεριμένονα σέλιονα. Ταχέρεατες ήσαν θαμμένα στα νύχτα με χίνα με θαυμασίαν τέχνην και μεγάλα θραυγίλια άσημένα κροπούσαν φαίερα και κουνούνταν στους θραυγιόνας της καθώς κινούνταν. Τό όφρεμά της ήταν κόκκινο σε φλόγα, κεντημένο με χρυσή κλωστή και τό μαλλιά της τό μαύρα - μαύρα σαν τη νύχτα - συγκρατούσε ένα πολύτιμο παλιό μαντήλι πράσινο, δεμένο με άρχαιο Έλληνικό τρόπο.

Μ' έλα τό κάλλη της όμως και της χάρις τις στέναζε και ήταν θαρεία ή καρδιά της γιατί δεν υπήρχε γι' αυτήν κανείς που να την αγαπά, να την λατρεύη. Ο γέρος - Μουσταφάς την εκούραζε. Τόν συχαίνονταν.

Κετούσε με κουραμένα μάτια τό πανόραμα της μεγάλης πόλεως που ήπλωτο μπροστά της και έσυλλογιέτο την τύχη της.

Ο γέρος - Μουσταφάς φάνηκε άσχημο να ήη κληρονόμος.

Την αγαπούσε, της προσέφερε την αγάπη του, τό χείλια του στα πόδια της ως εις θεάν και θά τό κλωτούσε με άγανάκτησι έναίνη με συχαίονα, αν δεν ήτο ή ανατολίτικα, αν ήβη ήξερε πως ή γυναίκα πρέπει να συγκρατήται και να περιμένη. Ίδου γιατί δεν του έδειχνε τό ασήμημα που της γενιούσε. Ίδου γιατί τον περιποιούνταν φεύτικα, του έτοίμαζε κάθε βράδυ που επέστρεφε σπίτι του πλούσια προπέκι και έλυκετό και τό εφένονταν με ύποταγή σκυλιού. Η ώραία Βαριδά δεν είχε πη ούτε στής άλλες γυναίκες άνομα του χαρμού τό μυστικό της καρδιάς της και την περιφρόνησι, που της ανέπνεεν ο γέρο σύζυγός της.

Τό βράδυ τον έκνοιόριζε, τον άπεκοιμάει και ένή άρχίζεν αυτός τό θαρύ, άκαίσιτο, γερωνικό ροχαλιτό, εκείνη χλωστρεύσε κρυφά στο άλλο δωμάτιο, άνοιγε σιγά - σιγά τό παράθυρο και κάθονταν εκεί ροχιάζοντας μπρός στη νύχτα και άκούοντας τό τραγούδι τό νυχτερινό που διάφορες παρές από νέους περνοντας τραγουδούσαν. Και ή ψυχή της έπιπε άπληστοα τη χαρά και τό νεάτα που ανέβαιναν σε τραγούδι όπως πίνη ο διαφωμένος δούλοπρος της έρήμου τό κρυτό άλλοινο, καθαρό νερό πηγής που αναπάντευα ύστερα από ώρες πορεία άπαντά μπροστά του.

Μία νύχτα στάθηκε περισσότερο στο παράθυρο. Κάποιος μουσικός άκούσε άποκάτω έπιπέ με τη φλογέρα του ένα τόσο παθιακό τίν: γλυκό τραγούδι, που της σκλόδασε την ψυχή και της έκανε την νοσταλγία για τό χαρά και την αγάπη να φωνάση μέσα εις. Η λεπτεία, έρεσές νότες του καλαρι, ανέβαιναν πάνω και έρωιαν σαν άόρατα χέρια, που πολεμούσαν να την άποσπάσουν, να την σύρουν από την έρημιά εις την έποιαν τό ρόδα της όμορφιάς της μαραινόνταν. Άνοιξε περισσότερο τό παράθυρο,

τό χέρι της ύψώθησαν με πάθος προς τη νύχτα και οι στενωπότη της πυκνοί έβγαίξαν από τό στήθος της. Τόν παρετήρει που περνούσε, μία νεάνικη μορφή, τυλιγμένη σε άσπρο μπουρνούκι, που έστέπασε τό κεφάλι του και έκρυβε τό πρόσωπό του. Και εκείνος όμως σαν να ήσθάνθη την παρουσίαν της σε μία στιγμή έφάνηκε τό θήμα και ή μουσική του έγινε γλυκιά και μυστηριώδης, έκασετικη θάλαγε καθώς μέχρι του σημείου που ή ώραία Βαριδά νόμισε πως ήσθάνθη τό χείλι του να της άρχαλιέζοντο τό κορμί και τό χείλη του να της φιλούν τό δικό της με θερμά, δίψασμένα φιλήματα. Κριό όμως τότε στα νοσταλγικά της μάτια παρουσιάσθηκε τό όραμα χαμηλών σκιρών από βέλιματό πάνω στην έμμο της έρημιάς, ένή πέρα μεθ' έφ'α από γκαμήλες περνούσε άργά και ή γραμμές των διαγράφονταν ζωηρές πάνω στο έρυθρό βάθος της δύσεως.

Κάθε νύχτα έρχονταν ταχτικά πειά εκείνος κατά την ώρα που και ή πλέον γλεντζεδική πόλις κορυάζεται και κοιμάται και ή ώραία Βαριδά έθγαινε σθη παράθυρο μέχρις ότου μία νύχτα, που τό τραγούδι του ήταν γλυκύτερο και παθητικότερο ή ποτέ έναίνη κατάθεκε γρήγορα στο ίσχυριο, παρουσιάσθηκε διαφωμένη στο παράθυρο που έδλεπε στο δρόμο, άνάμεσα από τό κηλίδομα και τον έκρατε και τό χείλη τους έσφιξαν σ' ένα παρατεταμένο φιλή, που της άναψε περισσότερο τό αίμα μέσα στής φλέβες της και της έκανε θαυτέρη τη νοσταλγία, που έόρανε τό ώραίο κρινάκι της κορμί.

Και ύστερα από κλείνι τη στιγμή κατάλαθεν εκείνη πως ο γέρο - Μουσταφάς έπρεπε να πεθόνη.

Περνούσαν ή μέρες κι' ένα βράδυ παρουσιάσθηκε στου Μουσταφά τό μαγαζί κάποιος ύψηλόκομος έξενος, τυλιγμένος μ' ένα λευκό μπουρνούκι στο κεφάλι και ζήτησε ένα σπάνιο άρχαίο άρωμα.

Σέ λίγο όμως τό κουρινάκια ηρέμησαν. Ο Λουκρητίδης έρώτησε τον Παύλο.

— Ποιός κάθεται άπέναντι ;
— Μία γοργά.
— Γοργά ; Τότε θάχη κόρη, γιατί έγώ είδα ένα κορίτσι που έκουροκούτοος πίσω από τό κουρινάκια. Είδα μάλιστα κι' ένα ώμορο κεφάλι άπ' τό τζάμι...
— Κόρη δεν έχει, είπε ο Παύλος, αλλά...
— Δεν μπόρεσε όμως να εξακολουθήση, γιατί ή προσοχή του άπασαλόθη πάσι από τό κουρινάκια που άρχισαν να κινούνται έλαφρά. Ένας κρότος άκούσθηκε μέσ' στην οικία που έκουροκούτοος και τό παράθυρο άνοιξε.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
"Άξαφνι όμως ή προσοχή του χαμπούρη μεγαλειόπορον άπασαλόθη από και, που τό έκίνησε πολύ την περιέργεια.

Από τό άνοιχτό παράθυρο έκάνταε προς τό έξω και ή ματιά του έμεινε κωφωμένη εις ένα σημείο.

Ο Παύλος, καθώς ήταν πειό μέσα, δεν φκάνταε μπειους.
— Τι κωτιάζεις ; ηρώτησε τον Λουκρητίδη.

Ο μεγαλειόπορος ήταν άφοσιωμένος στο κωτιάρμά του και δεν άπάντησε.

Ο Παύλος τότε έπληρίασε στο παράθυρο και λάνω από τον ώμο του Λουκρητίδη, που ήταν πολύ πειό χαμηλότερός του, έκωτιάζε άπέναντι.

Μετά την στενή αυλούδα, ή όσεία άνηκνεν εις την Πανούν, όπου έμεινε ο Παύλος, χωριό σμένος με άρχαία ύψηλο τοίχο, άλλόκοιτο ενας κήπος, ο όποιος άνηκε εις τό άπέναντι άρχοντικό σπήτι, και του όποιου τό παράθυρο είχε σνηθήση ο ώραίος μιας ήρωος να βλεψη κατάόκοιστα. Ολόκοινη ύψώντο ή έσοπερική πρόσομος του σπιτιού και τό παραθυρόφυλλα, έκέρροτο πρσίνον χρώματός, μίχε σνηθήση να τό δάση διακόσμηση έρημικη κλειμένη.

Και θά τό ένόμιζε τό άρχοντικό σπήτι άκατόκορη, αν κάποτε-κάποτε δεν έόκρινε μίαν γηραιάν ύπερήτρια ν' άνεβόχη με κόπο τό μπουραδοκόκο με τό ρούχα από την οιδερένια άνεμόκοια, ή όποία άνεβαντε κωκικά από τό κάτω πάτωμα εις την ταράτσα. Κάποτε από περιέργεια είχε ρωτήση την άπερήτρια της Πανούν ποιός κάθεται στο άπέναντι άρχοντικό σπήτι κι' έπληροφόρηθη, ότι έκάντο μία έκατομυρωτούχος γηραιά κυρία, ή όποία άνακουρωτόνα ε διαφόρους έλκωνθροπικούς Συλόγους, εις Νοσοκομεία κλπ. Αυτό του ήταν τελείως άδιόφορο. Να έκάντονα καμιά νέα, μάλιστα. Να είχε ή έκατομυρωτούχος αυτή κυρία καμιά κόρη, τότε θά ήταν ένυχησ διά την γεινιάσιον με τό άρχοντικό έκείνο σπήτι.

Τώρα όμως του ήταν τελείως άδιόφορο και ο κήπος και ή λευκότης του σπητιού με τό κλειστά πρόσινα παράθυρα και την πρόσινη κωκική σκιά, που έσκαρφαλώνε σαν φεδιό έπάνω στην ταράτσα του ψηλού σπητιού.
Ο Παύλος, βλέποντας την σιγήν εκείνη, ένα παράθυρο του άπέναντι σπητιού άνοιχτό, παραθένηθη. Αηλαδή δεν ήταν τελείως άνοικτό. Μόνο τό πρόσινα παραθυρόφυλλα ήσαν άνοιχτά, ή ά τζάμι ήσαν κλεισμένα. Αλλά - διάβολε, διάβολε - κάποιος ήταν μέσ' από τό τζάμι. Και οίν να έκουροκούτοος, γιατί έκνοιότο έλαφρά ή άσπαρα κεντημένα κουρινάκια.

Σέ λίγο όμως τό κουρινάκια ηρέμησαν. Ο Λουκρητίδης έρώτησε τον Παύλο.

— Ποιός κάθεται άπέναντι ;
— Μία γοργά.
— Γοργά ; Τότε θάχη κόρη, γιατί έγώ είδα ένα κορίτσι που έκουροκούτοος πίσω από τό κουρινάκια. Είδα μάλιστα κι' ένα ώμορο κεφάλι άπ' τό τζάμι...
— Κόρη δεν έχει, είπε ο Παύλος, αλλά...
— Δεν μπόρεσε όμως να εξακολουθήση, γιατί ή προσοχή του άπασαλόθη πάσι από τό κουρινάκια που άρχισαν να κινούνται έλαφρά. Ένας κρότος άκούσθηκε μέσ' στην οικία που έκουροκούτοος και τό παράθυρο άνοιξε.

Έφάνη τότε μία λεπτή κόρη, ντυμένη σιά όλόασπρα, με τό καπέλλο φρεμένο, σαν να ήταν έτοιμη να βήη σε περίλατο. Και άμέσως έχάνη στο βάθος του δωματίου.

Η άπόσιαις δεν έπέτρεψε να διακρήνη κανείς καλά την κόρη. Έφάνη όμως μία λεπτή κόρη με άριστοκρατική σιλόνεττα και σε μνές, ήρωες κινήσεις.
— Ποιά να είναι αυτή ή βασιλοπούλα ; έκέρφθηκε ο Παύλος, φλεγόμενος από την περιέργεια.

Άστραπαίως έλαβε την άπόσιαι να τρέξη κάτω να ιδή πειά είναι, να την ιδή από πειό κοντά. Η κόρη έφάνη πως θά έβγαίνε έξω. Αισιόν έπρεπε να την παρακολούθηση, κατά την φρασημένη του μέθοδο. Ο άνδρικός του έρωσιμός μάλιστα τον έκανε να σκεθθή, ότι ίσως ν' άνοιξε κι' έξελιγέδες τό παράθυρο, για να την ιδή πως βγαίνει έξω και να την παρακολούθηση. Ίσως ήρωος τό πράγμα να ήταν και τεχάιο.

Παρόσοι τον Λουκρητίδη ηρώτησε γήγορα. Κατέβηκαν με τον άσασωόρο. Ο Παύλος ήξερε την είσοδο του άρχοντικού σπητιού. Ήταν ή πρώτη πόρτα του δρόμου, που έστρεβε δίπλα στην Πανούν.

Φθάνοντας ο Παύλος με τον Λουκρητίδη στην κωκία του δρόμου, είδαν ένα μεγάλο άμαξί ή' άποικονόματα άκρίβως έκείνη τη στιγμή. Έπάνω ήταν ένας γέρος κίος με όλοτα μαλλιά, μία γηραιά κυρία και ή κόρη, που τρέοό λίγον είχαν διη' άνοιξη τό παρθένο.

Ο Παύλος έλαβε άφορημύ να την κωτιάζη καλλίτερα. Τό γλωμύ προσοπάει της κίος από τό μεγάλο όπορο καπέλλο έμιαζε σαν πειεργό έξοικικό ύψος και όλη της ή έπαφεις άπέπνεε μίαν άρητη παρθενικότητα.
— Ψυχολία μου, είπε ψυθιστά ο Παύλος - όπως σνηθήσε να λήη, όταν έδλεπε καμψαν άμοσση γυναικα που τό άρεσε.

— Την είδες ; έρώτησε, σποζόμενος προς τον Λουκρητίδη.
— Όχι, άπάντησε ο Λουκρητίδης με άφορορία.
— Κ' έπρόσθεσε άμέσως.
— Κ' αν την έδλεπα, τί σημασίαν θά είχε για μένα ;...

Του Λουκρητίδη τό τελευταία λόγια είχαν μία μεγαλοχία που δύσκολα έκέρθετο. Και ο μεγαλειόπορος με τό μαυπαύλα της Αιγύπτου και τό πολλά πλούτη άναστέναζε.

Τό στήθος του, που έξωγκώνετο από την κωποούνη έξωγκρόθηκε άκόμα περισσότερο. Ήταν κι' αυτός νέος (έπύρεε σωμαθητής με τον Παύλο και δεν θά ήταν παρτα τρία-τέσσαρα χρόνια μεγαλύτερος του) και όιος γι' αυτόν ή πόρτα, που όδωρνούσε στο άνθρομύρο στο περιόδι της ζωής, ήταν θαρεία σφαλισμένη.

Ο Παύλος έπρόσεξε την μεγαλοχία του Λουκρητίδη κι' ένα έλαφρό σίννερο έσκέπασε και την δική του χαρά.

Ο Παύλος ήταν καλός κι' έσκέφθηκε, "Άχ, να μοσούσα να δώσω λίγη χαρά και λίγη ήρωία στον παιρό μου φίλο..." Δεν του είχε όμως τίποτα.

Τόν έμισσε από τό μπράτσο και του είπε με τόνον εύθυμο.
— Θα πάμε στο Παλή Φάιηρο μαζί ;

— Μά δεν σου είπα, άνιέθεις ο Λουκρητίδης, πως πρέπει να πάω στο γιατρό ; Πρέπει να πάω εν' άμάξει μάλιστα και να πεταχτώ γρήγορα, γιατί πέρασε ή ώρα...

Κ' έκάνταε τό ρολόι του.
— Θάλλω κι' έγώ μαζί σου, είπε ο Παύλος.

— Έλα, έκανε εύχαριστημένος ο θαυμάκιόπορος της Αιγύπτου.

Έπληξαν στον γιατρό, ο όποιος έδωσε κι' πώς καθήκοναίικες πληροφρίες στον Λουκρητίδη για την υγείαν του. Άπ' εκεί ο Παύλος τον παρόσοι κι' έπληξαν να φάνε στο Παλή Φάιηρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Ήταν λίγο άργά, παρομηνές ή δέκα, όταν ο Παύλος με τον Λουκρητίδη έκάνησαν ο ένα τραπέζι του ελμάου του Παλήου Φαλήρου, κοντά στην θάλασσα για να φάνε.

Ηταν άκοιτος κίοςμος. Η θραυά μωκική και γέγγαρολόσινη είχε μία μαγεία άφειδήγητη. Όταν έπαιναν τό διαόλι της όρχήστρας των τοιγγάνων άκούετο μαζί με της σονομλίες και τό άργυρά γέλοια των γυναικών ή άπαλή μουσική του μικρού κίματος.

Ο Παύλος ήταν γεμάτος χαρά και κωποφθως πραγματικά να μεταδώη λίγο από την χαρά του στον φίλο του.

— Γκαρόν, φέρε μας μπίρες...
— Έγώ δεν πίνω, διαμαρτηρόθη ο Λουκρητίδης.

— Θα πής, του είπε έπιτακτικά ο Παύλος. Μοιτζέωοι τοός γιατροός και της διατέες τους για να τεινης σε μία δομούδα καλά...

Ο Λουκρητίδης έγέλασε.
Τό γκαρόν είχε άποικονόνη και ο Παύλος τό έναγκρόναζε για να του ζήτηση τον κατάλογο των φαγητών.

Έπληξε να ρέχη μία γήγορη ματιά στον κατόσορο, όταν έπαισε να τον τραβάη ο Λουκρητίδης από τό μωκί.

— Έστράφη πειά αυτόν,
— Κίτια εκεί...
Και του έδειξε με τό μάτι.

Ο Παύλος έκάνταε προς τό έποδεικνύόμενον μέρος και διακρήσε, άκρίβως στο άνιέθιτο μέρος, ο ένα τραπέζια καθισμένη την κόρη που έκνοιόσε τό κουρινάκια μαζί με τον γηραιό κύριο και την ήλικιωμένη κυρία.

— Κοιτάει να σε φάη με της ματιές της, του είπε χαμηλοφώνως ο Λουκρητίδης.
— Όχι δά, είπε ο Παύλος.

Μέσα τον όιος άναζε ο άνδρικός του έρωσιμός. Σνηθήσι οι άνδρες άγατούν κάθε γυναίκα που τοός κωκακίει τον έρωσιμό.

Όταν δέ τήχη ή γυναίκα αυτή να είναι ώραία τότε τήχη ληκόουον.

Η γλωμύ κόρη δεν έξωκοιόσε από αυτόν τό μάτια της.

Ο Παύλος έννοιόθε σαν να τον άγγιζε βαθειά μέσ' στην γρηχέ έκείνη ή ματιά. Ένοιόθε ένα γλυκό όγος ο' έλο τον τό κορμί.

Πώς τον έκωποούσε τόσο περιέργω κι' έπιμονε έκείνη ή ώραία κόρη...
Και τό παθιασμένα διαόλι των τοιγγάνων έπαιαν μία μελωδία γλυκιά και παθητικηπού έκωκλόνασε την νύχτη του Παύλου.

(Ακολουθεί)

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΝΔΡΕΑ ΔΑΥΪΔ

Είχε μια θυγάτηρ καλή καλή, όταν ο Γιώργος κατέβαινε από τον λόφο του Ανδριανού για να φτάσει στο μικρό δασάκι του Αγίου Νικολάου των Πευκαίων, όπου κατά συήθειον τον εφορούσαν η Μαίρη, Έκνη ή οσάντρηος των ήταν κριτικός. Την προσποιημένη ημέρα, όταν έχομαι θύρα, είχαν υποσχεθεί ο ένας προς τον άλλον ότι την άλλη βραδιά ήταν πάλι συνηθισμένα, ή άσφαλλαν πια βρισκόντες πάλι της κατενόουσης την οποίαν θα έδιναν στο αίσθημα των, το έσοιαν αι λογιολογία εδωσανίαν πολύ τους δύο ερωτευμένους. Η Μαίρη είχε φέρει από το σπίτι της ερωτικό της βουβόει της δια την οσάντρηον φωνά, επειδή την βουβόει εκείνη ηδωσανίαν την ανάγκην να δω θη για λίγες στιγμές μόνη της ο' ένα βήμα και σπουδαίο μένος, για να συγκρατηθώ τις ιδέας της, να τακτοποιήσω τις σκέψεις της και εν γένει να προτιμωθώ για την μεγάλη απουσία που έφερε να λάβω εκείνο το βράδυ. Θα εξακολουθούσε να ζή με τον Γιώργο, έτσι, σαν δύο ερωτευμένα παιδιά, χωρίς καμιά σοβαρότητα στο αίσθημα της, χωρίς κανένα μέλλον, χωρίς κανένα σκοπό. Αυτό ήταν το μεγάλο ζήτημα, δια το όποιον οι δύο ερωτευμένοι θα έλαβαν από φάσεις την βραδιά εκείνη, μέσα στο μικρό δασάκι του Αγίου Νικολάου. Ο Γιώργος καταλαζανισμένος τώρα από την διαστροφή του και την αγωνία του, εδωσανίαν το λίγο ώρα καθισμένος δίπλα στην Μαίρη, σοβαρός και περίεργος. Η Μαίρη βουβόει με εκείνη τας οκέ ψες της και προσποιημένη στο σημείο εκείνο του αίσθηματός της, όπου μια ερωτική έπι πολυαίτης έπαυσε μ' ένα θιτικό μέλλον, έ φαίνεται, σαν να μην έρωταζε καθόλου στην παρουσία του Γιώργου. Έπι τέλους ο Γιώργος προσήλθε τα βλέμματά του στα μάτια της και την τρώτησε. — Δουλό, τί θα πούσ' άνοιγε; — Η Μαίρη δωσανίαν για λίγο και μετά άπηγήθη. — Εκείνη που αρέπει να πούμε μια για πάντα, ερωτική, ερωτική και έρωτα. Μ' όλον το υπόλοιπο δεν έλαγες δυνη μια ομιχλή να είναι τίμιος. Σαν τίμιος λοιπόν θέλω να μου άσπασίσεις ο' αυτά τα λόγια, που θα σου πω τώρα έγω, σαν άνθρωπος που έχει κάθε δικαίωμα να φροντίσει για την ευτυχία του. — Πες μου... — Εκείταξ τα μέσα δαδία μέσα στα μάτια τον Γιώργο και με φωνή επιβλητική και ταπεινή τον ηρώτησε. — Γιώργη, ή δώναμ της άγάτης, που ο' έρωτα το πούσ' εκείνο της Άποκαρής να με αλλοίωσες και να ασή της, πως ή τήχη μας θα μς ένωσθ, ή δώναμ εκείνη είναι άνομα ή ίδια. Γιώργη, ο' έρωταξ είναι ή ίδια; — Ο Γιώργος προσήλθε και δώση κα' αυ τος στην φωνή του ίσον σταδισό, άπάντησε — Όχι, Μαίρη. Γιατί έν ήταν ή ίδια, δεν θα μπορούσα τότε να σου μιλάω και νό οε θέλω αυτή τη στιγμή. Είναι μεγαλύτερη, Μαίρη, πάλι μεγαλύτερη. — Δεν φάνε ή θερμότης μονάχα. Πιστεύεις πως ή δώναμ αυτή της άγάτης θα είναι ίκανή να οε συγκρατήσθ μέσα σε μια φωνή πάλι για τ' άποκαρής όλα τα μέσα της άκτινίας, που θέλω έγω; Ο Γιώργος έρω

τα τώρα το κεφάλι του, σαν να τον εκτίμησε από πάνω κάποιος θαύμ πύρο. — Δεν μπορείς να οσάντρη και ν' άπαν τήτης; Είναι λοιπόν άδύνατος τόσο, όσο είσαι θεός; — Δεν είμαι δυνατός για όλα, ανέλλισεν ο Γιώργος, κατάνοιας τα χέρια της Μαίρης, που έρωσαν από ταραχή. — Τότε λοιπόν, ή κλοστή που μς ονε διε ως τώρα; Γιώργη, κόβεται. Κόβεται για καιρό δική σου και για καιρό δικό μου. Δεν θα μπορούσε να ζήσουμε με τή ευτυχία ούνα. Την ευτυχία, που μπορεί να είναι οσάντρη την δική μου ζωή, δεν μπορείς να μου της δώσης έπι. Δεν είμαι ο' έγω σαν άλλες της ερωμένες. Εκτιμώ τον έρωτα μέχοι το σημείο π' άρχίζει ή παραπρακτική. Αλλά ή ζωή δεν οσάντρηται σήμερα, Γιώργη, με θεοιά ερωτικά λόγια και μ' ερωτικούς για φωνήσεις. Θέλει, γόρημα. Χρήματα άποκτημένα με τίμια ερωσία, χρήματα άποκτημένα να από ένα φορικό άγωνα. Στον άγωνα αυτό μπορείς να οσάντρη ο' έσο; Έξέτασε καλά τον έαυτό σου κα' άπάντησε μου. Μη βασίσει καθόλου στην ερωτική σου θεομότη. Δώναμ αυτή, όταν άνοιξε ή λαυλάδα του γάμου. Κι αν καμιά φορά διατηρείται, αυτό γίνεται για να βασανίζονται οι σέλιγοι. Η ερωτική θεομότης παραδίδει τα σιθάρη χέρια, λύνει την δώναμ για την δική και κάνει την καρδιά να τρέμει, την στιγμή, που άγωνίζονται για να κρατήσθ ευτυχισμένη την ζωή. Φέρνει έλπιωτικές άσπασίσεις ερωτας. Γεννάει σκάνδαλα ή θεομότης ερωτας. Φέρνει δυνατούς κλοστής στην ερώτη του σπιτιού και κάνει τους σπύρους να ματώνονται. Είναι καταστροφή ή θεομότης ερωτας. Γιώργη, Έλπίσεις την θεομότητά του αν μπορείς. Κά νε τον έρωτά σου πια πρακτική, πια θετικό, πια πραγματικό. Τότε μόνο είναι ερωταξισμένη ή ερώτη που θέλω έγω. Μπορείς; — Όχι, άπήτησεν εκείνος, έρωταξισμένος ο' έρωταξισμένος να φέρη. — Στάσου. Δεν τα είπα άκόμη όλα. Σε τρώει ήμωρα έρω παρτενέρισμα. Μη με άρωτα κατώς. Δεν μπορώ να μνη το κάνω αυτό, τι απ' είναι τήχη, Γιώργη και τοίωθ πως ή δώναμ μου δεν θα μ' άρωτα άνομα για πολύ να δουλέω. Μη τή λήθησ αυτό. Έγω θα ζήσω ευτυχισμένη, γιατί εκείνος, που θα πάρω είναι μαθημένος στον άγωνα της ζωής, έχει καλή αντίληψη του τούτου. Ές ζωής και ή αντίληψη του αυτή δεν μεταβάλλεται ούτε από την θεομότητα του έρωτα, ούτε από έρωτα δωσανίαν ήμωρα. Είναι ακλήρο δέδωια από γιατί έω έχεις καρδιά παιδική και με την θεομότητα της καρδιάς αυτής ο' άγάτης. Δεν φταίω όμως έρω σε τίποτα. Δεν έρω

χοι κανένα δικαίωμα να ζήσω, δυστυχισμένη. Γιώργη. Σου μιλά αυτή τη στιγμή μ' όλη την οσάντρη της τήτης σου. Πιστεύε με. Μη ζήλωσής. Δεν θα πεθάνω, Γιώργη. Κι αν πεθάνω, θα μπορούς να με βλέπης πάλι. Θάωσες στο σπίτι μας. Σαν φίλος, σαν ένας παιδικός φίλος, χωρίς άναμνηση καμιά, να τον έρωτα, που μς ονεδία κάποτε. — Και είναι τίμο αυτό; Είναι τίμο; ηρώτησεν ο Γιώργος, γυμνός ταραχή. — Για μένα ναι. — Κάθωρα έρωταξισεν εκείνος, έρωταξισμένος πίσω από τα πύνα. (Το τέλος εις το άλλο)

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Εάν μια γυναίκα δεν κέρυ έναν άνδρα δυστυχ η τυλάχιστον άπαξ της ήμωρας δεν ε'ρωταξιστεί. * * * Βγάλε από την γυναίκα το ανώησιο και πάλι να είναι ενδιαφερόμενα εις τον άνδρα. * * * Η γυναίκα άγαπή την πρώτην φοράν γάμο του πύραματος, την δεύτερα για καλή τύχη και την τρίτη ή έρωτα της χρησιμεύει ως άνηδοτον. * * * Η μορφή παρθένος αγίου καρδιάς, ή φωνή της μαλαώνει. * * * Το παραμύθι της άγάτης είναι αναγκαίο, εύχάριστο στη γυναίκα έπως στα παιδιάνα να παραμύθια με της νεαράδες. * * * Η καλλιστή μπορεί να είναι μόνον πούδρα, μόνον πύσια, εκτιμάται όμως με άζιαν άδανάντων. * * * Μια από της μεγαλύτερες άδικαιοσύνης της γυναίκας είναι όταν προσπαθεί να μς πεισθ, ότι δεν είναι άδικαίωτος. * * * Η γυναίκα που μοιάει σαν άγγελος είναι πάντα οσάντρη έποθηκαμένη στον διάβολο. * * * Καμιά γυναίκα ποτέ δεν είναι άνικανος να ένωσθ τας πλάνας του άνδρα—δεν αι πάντα αυτές, άρωσθον αυτήν την ιδίαν. * * * Κάθε έρωταξισμένη γυναίκα προτιμά ούνα στο ζήλι ή δέκα κα' καρτέριον. * * * Η ιδανική οσάντρη άνεύεται τον σέλιγο της και άγαπή κάποιον άλλον. * * * Ούτε ή Ρώμη ούτε ή γυναίκα έκείσθησαν εις μίαν και μόνην ήμωρα.

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική). 23

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ
Το Χριστουγεννιάτικον δώρο

Ήσαν αι παραμοναί των Χριστουγένων. Η Νέα Υόρκη κατάλευκη στο χιόνι έδειχνε έξαιρετική κίνηση εκείνες της ήμέρας, που έκλήσασεν ή έορτή την οποίαν οι Αμερικανοί έορτάζουν μεγαλοπρεπέστερον από κάθε άλλη. Τα μαγαζιά ήσαν γέματα κόσμο, στα πεζοδρόμια γυναίκες, κορίτσια και έφηβες σπρωχόντων φορτωμένοι φώνια δια τας έορτάς, κάθε μαγαζί είχε στολίσει τής βιτρίνης (του όσα μπορούσε καλύτερα με κλαριά από πύνα σπου κομματάκια από βιαβιάμ παρίσταναν χιόνια, σπέντου βήρηγον έπιγραφαι άνοσφάλλουσαι φην μεγάλην έορτήν, εύχόμενα εις τούς διασάτας «Μέριου Κρίσμας» (Καλή Χριστούγεννα). Παντού έβλεπε κανείς προετοιμασίας δια τα Χριστούγεννα άκμα και εις τα δύο περιόδια της τας όποιαι ο Τζιμ Πάππας έδωσανίαν έζήτη τούσαν Χριστουγεννιάτικην βίλη, ένω έλοι έκαναν σέλιτα έπι σχεδίων, πως θα περάσουν τας διακοπές αυτές. Ο ένας θα πήγαινε σε κάποιο μικρό μέρος της έπαρχίας που ήσαν οι γονείς του, άλλος θα πήγαινε στην έσοχη και πολλοί άκμα από την Εύρωπη ταξείδευαν για να κάμουν Χριστούγεννα στην Αγγλία, στην Γαλλία, στην Ιταλία που ήσαν αι πατρίδες των και οι γονείς των. Η Γιλδου είχε φέρει πρό πάντε ήμωρών και πήγε με την μητέρα της ο' ένα μικρό μέρος της πολιτείας της Βορείου Καρολίνας όπου ζούσεν ή πατέρας της και είχε τα χημάτά του. Η άνοσφάτης της, καίτοι προς στιγμήν άνοιξε κάποιο κενό στον νεό, ήταν ούχ ήττον γι' αυτόν μια άνακούρησι. «Αν έχι τίποτ' άλλο, τουλάχιστον ανεβάλλετο ή άπολογία του προς το κριτίσι αυτό - γιατί ένωσθ καλά, ότι τα πράγματα είχαν εθάσει σε σημείον, που όσπρωπε να έξηγηθή καλ' της. Η Κα Ντόρυ Λούρη, έμωρα δέν της άμλησεν άπρηχολομένη με της δικές της υποθέσεις και έτσι ο Τζιμ Πάππας θα είχε λόγους να είναι ήρωος και να παραμερήσει ότι τον έρωταξ αν κάτι τι άλλος νεό και άπροσδέκτικο δέν έρωσθον να το άπαρηχολήσθ το πνεύμα και την σέλιψιν. Πρό τριών ήμωρών είχαν ιδη δια τρίτην φοράν τον κ. Έντριους, τον οποίον έσο έγνωρίζε τόσο και συμπαθούσε και έξέτιμα περισσότερο και ή πάλαιος άγωνιστής των γραμμάτων τού άπεκάλυψε πολύ περιέργα πράγματα άναφορικάς με τας σέλιψεις της Κα Λούρησ και του κ. Μπλάκστον. Διηγούμενος αυτά με το αιδινο ήρωο ήρωσ του ως φίλος σε φίλον πλέον. Ο νεός άκουσε, ότι ή έρωα κυρία της οποίας ή άρωραξία του είχε κατακτήσει την καρδιά, είχε σέλιψεις με τον κ. Μπλάκστον ένω άκμα ήσαν παρτενέριον. — Σ' αυτό δέν την άδικω καθόλου, που έλεγεν ο κ. Έντριους, φοβούμενος μήπως ο Τζιμ Πάππας παρεξηγήσει και τα λόγια του και τή είλη του. Μια γυναίκα που έρίσκαται μόνη, σε μια τρομερή μοναχιά αίσθηματική μ' έναν άνδρα παραλυμένο, που δέν έχει να της προσφέρει τίποτε, φυσικό είναι να νοιώσθ τή δέφα εκείνη στην φυγή, που νοιώθει κάθε κορίτσι άνύκαυρο. Είναι και αυτό χωρίς άλλο μια άνάγκη, άπου έλοι παραδέχονται, ότι ο άνθρώπος δέν τρέφεται με φωνή μόνο. Μέσα στην δέφα της άπάντησε τον τον κ. Μπλάκστον. Ίσως ήταν ο πρώτος άνθρώπος, που της έκαμαν έντύπωση, γιατί ο γάμος της με τον άνδρα της ήτε κατά συνθήκην έπι άποτέλεσμα έρωτος, εως καν συμπαθείας, εως καν έλπιωτής. Και του διηγήθηκε ότι ή Κα Λούρησ τον άγάτασε άληθινά, μ' έλο το πάθος που έκα κορίτσι νοιώθει για πρώτη φορά, ένα κορίτσι ερωταμένο, που μόλις βγήκε από τον μαχημένον κήπον των άνοιρων. Και ο κ. Μπλάκστον μετρησιόθη τον έρωτά της έπως μεταχειρίζεται καθε τι. — Όπως μεταχειρίζεται και τα χημάτά του, τα όπια παίζει. Όπως μεταχειρίζεται την ίδια του ζωή την οποίαν εδωσανίαν έλαβε ή θα μολέσθ να λάβη υπό σέλιψιν έποψην. Το άποτέλεσμα ήταν, ότι μόλις ή Κα Λούρησ τον κατάλαβε, άπεσάρθη: Τούτλωσος τή θύρα και της καρδιάς της και του σπιτιού της κατέμουρα. Έκείνος όμως ήρωταξ να την έκμα-άλλεσθ. Έχει την αλληλογραφίαν της με την όπιακ την άπειλεί. — Γι' αυτό σας έλεγα ότι ή Κα Λούρησ έχει προληψεί και τρώθει μερικάς συνθήκας. Θα προτιμώσε να πάθη καθε τι ή ν' άφήσθ τον άνέμωλον αυτόν άνθρώπον να κάμη χρίσιν των έπιστολών της και να την εκθέσθ, να δημοσιοήσθ σκάνδαλον, έπως άπειλή έπι θα κάμη. Ίδωι με τι μέθοδο κατορθώσε: αυτός να την τρομακρατή. Έμμένα με θεωρεί έχθρον γιατί μια μέρα του μιλήσα έπως έπρωσε και έπειδή έξέρεσι ότι έχω την χριστιανή ιδέαν για το άπομύον - θέσαν την όπιακ δέν διασάξω να διακηρύξω και δημοσιώ. Κατά έθος γελώ, υποθέτω μ' έλ' αυτά. — Καλά και τι ζήσθ με τας τρομακρατήσεις αυτές; — Α Αυτό είναι το περιεργό. Ότι μόλις ή Κα Λούρησ τον κατάλαβε: τι άξίζει και άεμακρανθή άπ' αυτόν το ήρωε ή έμπνευσε να εξακολουθήσθ τας χημάς του καλ' της. Και της προέτασε μάλιστα και γάμο. Τώρα ίσως έχει σκεπθθ, ότι ένας τέτοιος γάμος θα την άνόψωμε κοινωνικώς. Έχει: ταρατηρήσει ότι ή Κα Λούρησ είναι στον καλύτερον κόσμο εις τον έποτον αυτός δέν μπορεί να μη και έξ άλλου κα' ή περιουσία της άκόμη θα τον παρηγορούσε γιατί τα οικονομικά του δέν είναι εις την κατάστασιν που ήσαν άλλοτε, εις την κατάστασιν εις την όπιακ ε' άνωσε ο πατέρας του. — Και νομίζετε ότι ή Κα Ντόρυ Λούρησ δέν τον άγαπήσθ; — Δεν πιστεύω με τον άγαπή πλέον. Τον φοβόταν έμωρα. Αυτό είναι. Ένωσθσε τόσο καλά στην ιδέα ότι όρεδισι να τον φοβήται που κάθε συμβουλή πάει χαμένη. — Και δια αυτά έξ αιτίας των έπιστολών μένον; — Μάλιστα. — Ο Τζιμ Πάππας δέν ήθελε να άκοσθθ περισσότερο. Κατάλαβε τώρα περι τίνος έπρωταξ και κατάλαβε τι ήσαν δυνατόν να γίνη. Της τρεις μέρες που έπρωταξόθησαν έσκήθη με τι τρόπο θα μπορούσε να άκαλλάξθ την Κα Λούρησ από την τυραννίαν αυτήν. Και την ήμωρα που ήταν διαστική και δέν κάθρη να γάνε, έπως συνεφώνησε και ο κ. Έντριους, χωρίς έλλο κατι άνακάτωμα της είχε κάμη ο κ. Μπλάκστον. — Αμα τή βλέπετε ταρατημένη, διαστική, άλ λειώτικη ως έπι το ήλειςσεν προέρχεται άπ' αυτόν, του είχε πη ο κ. Έντριους. Ο νεός τώρα έτοιμάζονταν να έπικαρθη ζίν κ. Μπλάκστον. Τούτε τηλεφωνήσε χθές και του ζήτησε να τον ιδη και θα τον περίμενε στις δέκα. Το πρώτο έβημα που όσπρωπε να κάμη ήταν φυσικά να τον πληρώσθ και να κανονισθ την πορεία του από τον τρόπο με τον όπιακ θα του φέρονταν. Κατέβηκε από το ξενοδοχείον του στις δέκα παρά τέταρτον, μπήκε ο' ένα άμάξι και τρώηθεν εις το πολυτελέξ ξενοδοχείον «Νικερμπόκερ». Τον περίμενε ο κ. Μπλάκστον πάνω στο δωμάτιό του και τον ύπεδέθη έλωξ άμερικανίαν, χωρίς σακάκι και με τα μαύνικα του υποκαμίσου του άναστρωμένα. — Τι γίνεσαι τόσο καυρή; του λέει. Κάθρη. Αώς πάει ή φιλολογία; — Όραία, Σας είχα ιδη πρό ήμωρών στη «Λέσχη των Συγγραφέων». — Α. Ναι - ήρωτα, ήρωτα επειδή είχα κάποιον φίλον να ιδω. Κάποιον συγγραφέα που με τα ρεκάλεσε να τον βοηθήσω. — Ήμωρα με τον κ. Έντριους... — Να, σου τον σύστησεν ή Κα Λούρησ; — Καθόλου. Πώς. Τον γνωρίζεις; — Υποθέτω. Νομίζω. Γνωρίζεις έλωξ όσοι γράφουν και τούς θαυμάζει έλωξ. — Όχι δά. Η Κα Λούρησ ίσα - ίσα μου λέ λέει πάντα πως την κοιτάξουν οι καλλιτέχνες και οι καλαμαράδες. Είναι καθαρή Αμερικανίδα. Της άρέσουν οι ένεργητικοί άνθρώποι. Η Κα Λούρησ θαυμάζει και έμυλει διαρκώς σε μένα για σές. — Ο κ. Μπλάκστον σήκωσε τα μάτια του και τον κάταξε σαστισμένος, με ήρωσ ως νάλωγε. — Καλή κορδέλα; — Ό Τζιμ Πάππας έμωρα δέν φάνηκε, ότι έπρωταξε την έκπληξη του Αμερικανού και έρωταλαύθησε. — Μουπε πολλές φορές νάρω σε σάς γιατί, λέει, γνωρίζετε πολλούς συγγραφείς και θα μπορούσατε να με βοηθήσετε. Σας θεωρεί τόσο θετικόν άνθρώπο. — Τι διάλο. Όποτε δέν άσπρωταξιστεί λοιπόν ούτος ο Έλλην, έσκήθη μέσα του ο κ. Μπλάκστον, και έπειτα κάνη. — Νά, γνωρίζω μερικούς. Αν θέλεις θα έρωταξισθω να κάμη έπι μπορώ για σένα. Μ' άρέσει πάντα να υποστηρίζω έένους και έλωξ καλλιτέχνες. — Αυτό το έρωτα. Το καταλαβαίνε κανείς εύθως μόλις σάς γνωρίσει. Δι μου λέτε άληθεια. Από την μίς Κλάρα Χέρστ έμάθατε καμιά είλησι; — Όχι. — Τι περιεργα που έρωταξθε. Δεν νομίζετε; Θαρρώ πως έχει κάμει κάτι, που πείραξε την Κα Λούρησ. — Η μίς Χέρστ; — Μάλιστα.

Και την ήμωρα που ήταν διαστική και δέν κάθρη να γάνε, έπως συνεφώνησε και ο κ. Έντριους, χωρίς έλλο κατι άνακάτωμα της είχε κάμη ο κ. Μπλάκστον. — Αμα τή βλέπετε ταρατημένη, διαστική, άλ λειώτικη ως έπι το ήλειςσεν προέρχεται άπ' αυτόν, του είχε πη ο κ. Έντριους. Ο νεός τώρα έτοιμάζονταν να έπικαρθη ζίν κ. Μπλάκστον. Τούτε τηλεφωνήσε χθές και του ζήτησε να τον ιδη και θα τον περίμενε στις δέκα. Το πρώτο έβημα που όσπρωπε να κάμη ήταν φυσικά να τον πληρώσθ και να κανονισθ την πορεία του από τον τρόπο με τον όπιακ θα του φέρονταν. Κατέβηκε από το ξενοδοχείον του στις δέκα παρά τέταρτον, μπήκε ο' ένα άμάξι και τρώηθεν εις το πολυτελέξ ξενοδοχείον «Νικερμπόκερ». Τον περίμενε ο κ. Μπλάκστον πάνω στο δωμάτιό του και τον ύπεδέθη έλωξ άμερικανίαν, χωρίς σακάκι και με τα μαύνικα του υποκαμίσου του άναστρωμένα. — Τι γίνεσαι τόσο καυρή; του λέει. Κάθρη. Αώς πάει ή φιλολογία; — Όραία, Σας είχα ιδη πρό ήμωρών στη «Λέσχη των Συγγραφέων». — Α. Ναι - ήρωτα, ήρωτα επειδή είχα κάποιον φίλον να ιδω. Κάποιον συγγραφέα που με τα ρεκάλεσε να τον βοηθήσω. — Ήμωρα με τον κ. Έντριους... — Να, σου τον σύστησεν ή Κα Λούρησ; — Καθόλου. Πώς. Τον γνωρίζεις; — Υποθέτω. Νομίζω. Γνωρίζεις έλωξ όσοι γράφουν και τούς θαυμάζει έλωξ. — Όχι δά. Η Κα Λούρησ ίσα - ίσα μου λέ λέει πάντα πως την κοιτάξουν οι καλλιτέχνες και οι καλαμαράδες. Είναι καθαρή Αμερικανίδα. Της άρέσουν οι ένεργητικοί άνθρώποι. Η Κα Λούρησ θαυμάζει και έμυλει διαρκώς σε μένα για σές. — Ο κ. Μπλάκστον σήκωσε τα μάτια του και τον κάταξε σαστισμένος, με ήρωσ ως νάλωγε. — Καλή κορδέλα; — Ό Τζιμ Πάππας έμωρα δέν φάνηκε, ότι έπρωταξε την έκπληξη του Αμερικανού και έρωταλαύθησε. — Μουπε πολλές φορές νάρω σε σάς γιατί, λέει, γνωρίζετε πολλούς συγγραφείς και θα μπορούσατε να με βοηθήσετε. Σας θεωρεί τόσο θετικόν άνθρώπο. — Τι διάλο. Όποτε δέν άσπρωταξιστεί λοιπόν ούτος ο Έλλην, έσκήθη μέσα του ο κ. Μπλάκστον, και έπειτα κάνη. — Νά, γνωρίζω μερικούς. Αν θέλεις θα έρωταξισθω να κάμη έπι μπορώ για σένα. Μ' άρέσει πάντα να υποστηρίζω έένους και έλωξ καλλιτέχνες. — Αυτό το έρωτα. Το καταλαβαίνε κανείς εύθως μόλις σάς γνωρίσει. Δι μου λέτε άληθεια. Από την μίς Κλάρα Χέρστ έμάθατε καμιά είλησι; — Όχι. — Τι περιεργα που έρωταξθε. Δεν νομίζετε; Θαρρώ πως έχει κάμει κάτι, που πείραξε την Κα Λούρησ. — Η μίς Χέρστ; — Μάλιστα.

Και την ήμωρα που ήταν διαστική και δέν κάθρη να γάνε, έπως συνεφώνησε και ο κ. Έντριους, χωρίς έλλο κατι άνακάτωμα της είχε κάμη ο κ. Μπλάκστον. — Αμα τή βλέπετε ταρατημένη, διαστική, άλ λειώτικη ως έπι το ήλειςσεν προέρχεται άπ' αυτόν, του είχε πη ο κ. Έντριους. Ο νεός τώρα έτοιμάζονταν να έπικαρθη ζίν κ. Μπλάκστον. Τούτε τηλεφωνήσε χθές και του ζήτησε να τον ιδη και θα τον περίμενε στις δέκα. Το πρώτο έβημα που όσπρωπε να κάμη ήταν φυσικά να τον πληρώσθ και να κανονισθ την πορεία του από τον τρόπο με τον όπιακ θα του φέρονταν. Κατέβηκε από το ξενοδοχείον του στις δέκα παρά τέταρτον, μπήκε ο' ένα άμάξι και τρώηθεν εις το πολυτελέξ ξενοδοχείον «Νικερμπόκερ». Τον περίμενε ο κ. Μπλάκστον πάνω στο δωμάτιό του και τον ύπεδέθη έλωξ άμερικανίαν, χωρίς σακάκι και με τα μαύνικα του υποκαμίσου του άναστρωμένα. — Τι γίνεσαι τόσο καυρή; του λέει. Κάθρη. Αώς πάει ή φιλολογία; — Όραία, Σας είχα ιδη πρό ήμωρών στη «Λέσχη των Συγγραφέων». — Α. Ναι - ήρωτα, ήρωτα επειδή είχα κάποιον φίλον να ιδω. Κάποιον συγγραφέα που με τα ρεκάλεσε να τον βοηθήσω. — Ήμωρα με τον κ. Έντριους... — Να, σου τον σύστησεν ή Κα Λούρησ; — Καθόλου. Πώς. Τον γνωρίζεις; — Υποθέτω. Νομίζω. Γνωρίζεις έλωξ όσοι γράφουν και τούς θαυμάζει έλωξ. — Όχι δά. Η Κα Λούρησ ίσα - ίσα μου λέ λέει πάντα πως την κοιτάξουν οι καλλιτέχνες και οι καλαμαράδες. Είναι καθαρή Αμερικανίδα. Της άρέσουν οι ένεργητικοί άνθρώποι. Η Κα Λούρησ θαυμάζει και έμυλει διαρκώς σε μένα για σές. — Ο κ. Μπλάκστον σήκωσε τα μάτια του και τον κάταξε σαστισμένος, με ήρωσ ως νάλωγε. — Καλή κορδέλα; — Ό Τζιμ Πάππας έμωρα δέν φάνηκε, ότι έπρωταξε την έκπληξη του Αμερικανού και έρωταλαύθησε. — Μουπε πολλές φορές νάρω σε σάς γιατί, λέει, γνωρίζετε πολλούς συγγραφείς και θα μπορούσατε να με βοηθήσετε. Σας θεωρεί τόσο θετικόν άνθρώπο. — Τι διάλο. Όποτε δέν άσπρωταξιστεί λοιπόν ούτος ο Έλλην, έσκήθη μέσα του ο κ. Μπλάκστον, και έπειτα κάνη. — Νά, γνωρίζω μερικούς. Αν θέλεις θα έρωταξισθω να κάμη έπι μπορώ για σένα. Μ' άρέσει πάντα να υποστηρίζω έένους και έλωξ καλλιτέχνες. — Αυτό το έρωτα. Το καταλαβαίνε κανείς εύθως μόλις σάς γνωρίσει. Δι μου λέτε άληθεια. Από την μίς Κλάρα Χέρστ έμάθατε καμιά είλησι; — Όχι. — Τι περιεργα που έρωταξθε. Δεν νομίζετε; Θαρρώ πως έχει κάμει κάτι, που πείραξε την Κα Λούρησ. — Η μίς Χέρστ; — Μάλιστα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ & ΕΜΠΟΡΙΟΛΟΓΙΑΣ
Καθηγητής διδάσκων τα άνωτέρω μαθήματα εις έμπορικώς Σχολάς άναληκόμενες προγυμνάσεις μαθητών έμπορικόν σχολών ως και τον καταρτισμόν τελείων λογιστών δια Τραπεζίας και έμπορικά καταστήματα έν μικρῶ σχετικῶς χρονικῶ διαστήματι. Πληροφορίες παρὰ τῶ ιδίῳ ὄφθις Βενεζέλου ἀριθ. 5, πρῶτον πάτωμα, πλησίον πλατείας Μετροπολιτικῆς. Ἄδρα 3-7 μ.μ.

Είχε μια θυγάτηρ καλή καλή, όταν ο Γιώργος κατέβαινε από τον λόφο του Ανδριανού για να φτάσει στο μικρό δασάκι του Αγίου Νικολάου των Πευκαίων, όπου κατά συήθειον τον εφορούσαν η Μαίρη, Έκνη ή οσάντρηος των ήταν κριτικός. Την προσποιημένη ημέρα, όταν έχομαι θύρα, είχαν υποσχεθεί ο ένας προς τον άλλον ότι την άλλη βραδιά ήταν πάλι συνηθισμένα, ή άσφαλλαν πια βρισκόντες πάλι της κατενόουσης την οποίαν θα έδιναν στο αίσθημα των, το έσοιαν αι λογιολογία εδωσανίαν πολύ τους δύο ερωτευμένους. Η Μαίρη είχε φέρει από το σπίτι της ερωτικό της βουβόει της δια την οσάντρηον φωνά, επειδή την βουβόει εκείνη ηδωσανίαν την ανάγκην να δω θη για λίγες στιγμές μόνη της ο' ένα βήμα και σπουδαίο μένος, για να συγκρατηθώ τις ιδέας της, να τακτοποιήσω τις σκέψεις της και εν γένει να προτιμωθώ για την μεγάλη απουσία που έφερε να λάβω εκείνο το βράδυ. Θα εξακολουθούσε να ζή με τον Γιώργο, έτσι, σαν δύο ερωτευμένα παιδιά, χωρίς καμιά σοβαρότητα στο αίσθημα της, χωρίς κανένα μέλλον, χωρίς κανένα σκοπό. Αυτό ήταν το μεγάλο ζήτημα, δια το όποιον οι δύο ερωτευμένοι θα έλαβαν από φάσεις την βραδιά εκείνη, μέσα στο μικρό δασάκι του Αγίου Νικολάου. Ο Γιώργος καταλαζανισμένος τώρα από την διαστροφή του και την αγωνία του, εδωσανίαν το λίγο ώρα καθισμένος δίπλα στην Μαίρη, σοβαρός και περίεργος. Η Μαίρη βουβόει με εκείνη τας οκέ ψες της και προσποιημένη στο σημείο εκείνο του αίσθηματός της, όπου μια ερωτική έπι πολυαίτης έπαυσε μ' ένα θιτικό μέλλον, έ φαίνεται, σαν να μην έρωταζε καθόλου στην παρουσία του Γιώργου. Έπι τέλους ο Γιώργος προσήλθε τα βλέμματά του στα μάτια της και την τρώτησε. — Δουλό, τί θα πούσ' άνοιγε; — Η Μαίρη δωσανίαν για λίγο και μετά άπηγήθη. — Εκείνη που αρέπει να πούμε μια για πάντα, ερωτική, ερωτική και έρωτα. Μ' όλον το υπόλοιπο δεν έλαγες δυνη μια ομιχλή να είναι τίμιος. Σαν τίμιος λοιπόν θέλω να μου άσπασίσεις ο' αυτά τα λόγια, που θα σου πω τώρα έγω, σαν άνθρωπος που έχει κάθε δικαίωμα να φροντίσει για την ευτυχία του. — Πες μου... — Εκείταξ τα μέσα δαδία μέσα στα μάτια τον Γιώργο και με φωνή επιβλητική και ταπεινή τον ηρώτησε. — Γιώργη, ή δώναμ της άγάτης, που ο' έρωτα το πούσ' εκείνο της Άποκαρής να με αλλοίωσες και να ασή της, πως ή τήχη μας θα μς ένωσθ, ή δώναμ εκείνη είναι άνομα ή ίδια. Γιώργη, ο' έρωταξ είναι ή ίδια; — Ο Γιώργος προσήλθε και δώση κα' αυ τος στην φωνή του ίσον σταδισό, άπάντησε — Όχι, Μαίρη. Γιατί έν ήταν ή ίδια, δεν θα μπορούσα τότε να σου μιλάω και νό οε θέλω αυτή τη στιγμή. Είναι μεγαλύτερη, Μαίρη, πάλι μεγαλύτερη. — Δεν φάνε ή θερμότης μονάχα. Πιστεύεις πως ή δώναμ αυτή της άγάτης θα είναι ίκανή να οε συγκρατήσθ μέσα σε μια φωνή πάλι για τ' άποκαρής όλα τα μέσα της άκτινίας, που θέλω έγω; Ο Γιώργος έρω

ΤΟ "ΑΡΩΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΙΝΑ,"

(Συνέχεια εκ της 3ης σελίδος)

Ο γέρο - Μουσταφάς άνοιξε ένα άρμαρι, έφαξε και σε λίγες στιγμές του παρουσιάσε το μπουκαλάκι. Τού έδωσε την τιμή που ζητούσε, αλλά ο ξένος χαμογέλασε και κάνει.

— Άδελφέ μου, με τον Προφήτη, θα σου δώσω και μια λίρα έγγλέζικη για ένα πραγματικό άρωμα παλαιό από κρίνα, όχι όμως για τούτο, που θέλεις να μου πουλήσεις. Έκτοτε είσε μια πτωχή άπομίμηση.

— Μα τον Άλλοξ, όχι, απερίθρη ο Μουσταφάς. Έχω έργασθη έχω σ' όλη μου τη ζωή για να καταφέρω να φτιάσω αυτό το άρωμα, που ελέγχεις. Να σου το δώσω μισό μετζίτι; Κοροϊδεύεις;

— Μόρισέ το και μόνος σου, κάνει ο ξένος και το τέντωσε το μπουκαλάκι στο γέρο Μουσταφά, αλλά πριν ο γέρος το πάρει τούπεσε από τα χέρια, πήδηκε μέσα στις πτυχές της ρόμπας του, το έζητησε, τούβγαλε και το ενεχείρισε έπειτα στο Μουσταφά, ο οποίος τάνοιξε, το μύρισε και τώχασε.

— Περσίγγον, απερίθρη, μου φαίνεται καινούργιο άρωμα. Άλλά έχω δέν εφτείασα ποτέ τέτσιο. Είσε ακατανόητο.

— Και όμως είσε το μπουκαλάκι που ήθέλατε να μου πουλήσετε λέγει ο επισκέπτης κωτίζοντας τον άρωματοπώλη καλά στα μάτια.

— Δέν το ξέρω αυτό το άρωμα.

— Είσε το άρωμα του θανάτου, εφθάρσεν ανάμεσα στα δόντια του ο ξένος.

Ο Μουσταφάς Άλξς το μύρισε ξανά για να δεβαιωθεί και άπέσωσε μια νάρκη τον κατέλαβε.

— Α, λέγει χαρούμενος ο επισκέπτης μόλις είσε τον άλλον να γέρνει προς τή διεύκ. Κοιμήσου τώρα όσο θέλεις. Έχε γειά. Είσε ο Άλλοξ και ο Προφήτης να λυπηθούν την ψυχή σου - και έζηλε διαστικός του μαγιστού.

Ο ύπνετικός μόλις είσε τον άρεντικό του να κοιμάται, έξεπλάγη γιατί ποτέ δέν τον είδε να πέφτει σε τόσο βαθύ ύπνο. Τον σκούνησε, αλλά δέν έννοουσε να ξυπνήσει και άναγκάσθηκεν άργότερα να προσκαλέσει και κάποιον άλλον και να τον πνε, κωμιμαμένο όπως έννομιζαν, πάνω σ' ένα κάθισμα σπίτι του. Η είδησις όμως διαδόθη στη γειτονιά και μωρολογίστηρες και γεροστολιστήρες ήσαν κιδως στο σπίτι κι' άρχισαν να μωρολογούν άνω μουσικοί επί τούτου έλθόντες προσεπάθουν με τη μουσική τους να ξυπνήσουν τον Μουσταφά Άλξς, ο οποίος κοιμάτο τον αιώνην ύπνον. Ξε με στιγμή, έν το μέσο της άγρίας μουσικής άπέση ένα γλυκό τραγουδι, φλογέρας ήκούσθη ήτοι από το παράθυρο και ή Βαριδά σαν ύπνεσιμίν, άρμης χάρου, έγηκε στη θύρα και άπάντησεν εκείνον. Τήν Τήν άρπαξε στα δονατά του χέρια και τήν φίλσε θερμά, διψασμένα και τής είπε, ότι τα μάτια της ήσαν σαν μωργαρημέρια κωριμήματα μέσα στα κογγύλια των, και τα χείλη της σαν ρομπάνια και σαν κρίνος το λευκό της δέρμα και γλυκά, πειθό γλυκά κι' άπέ το μέλι τα φίλιά της. Άλλά, ο άγαπημένος της δέν έφραίνετο πρόθυμος να τής άποκαλύθη το πρόσωπό του όταν σε μια στιγμή εκείνη γελώντας πωγνιδίστικα άνέσχετο το μπουκαλάκι και έφαρνα πένωσεν όλα, γιατί το πρόσωπό του ήσαν άπαίσιτο, παραμωρωμένο και έμοιαζε με κανένα Άρρη (διάβολο). Χειρότερο και από γέρο ήσαν το άσχημο, φρικώδες του πρόσωπο.

Η Βαριδά έτρεξε από τα χέρια του τρομαγμένη και άνέθηκε γρήγορα της σκάλες, ένθ' ή μωρολογίστηρες άρχισαν τον σπαρχατικό, μόνοντο θηγόν τους και ένώθησε μ' αυτές και άρχισε ένα άγριο μωρολόγι για τον συνετό, φρού-

νιμο και άγαπημένο της σύζυγο. Και το μωρολόγι της Βαριδά έλ Γαζή για τον άνδρα της το έβρουν έλοι και το λένε στο παζάρι για να τ' άκουσε άλλες δλιγώτερο άρωμα σωμμένες και δλιγώτερον πιστά σύζυγοι.

ΤΟΛΜΑΤΕ ΕΠΕΙΤΑ :

Έχεις ιδέα από κόρτε; — Όχι, άπερίθρη ο φίδος θλιμμένος. ε νόμιζα πως γωοριζώ, αλλά όταν το έδοκίμασα σ' ένα κορίτσι με παντρεύτηκα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυριος, Κυριος, — Ο κ. Κ. Β. εκ Καβάλλας προσφέρει εις Θραγα 500 ψήφους.

— Παν. Κωστανήν. Έάν έγκριθί θά δη μοσιωνή. Τόμος και φύλλα οας, στέλλονται. Έάν όμως ος εν εύκολον άποστέλλεται και το άντίτιμον.

— Η. Β. Ψηφοφορία Λαρίσης Είλεσ' από πολλού.

— Πεντάμορφη Κόρη. Άφιστείλατε ένε νέου δημοσιεύου, ψήφοι προστεθήσαν άπαντες.

— Ο κ. Άνδρ. Λαράβαλης προσφέρει εις Φρουρόν Νέστον 14 ψήφους.

— Ο κ. Γωοήρ Πρίοτεροσων του Πειραιώς προσφέρει εις Άφελή Καρδίαν ψήφους 1000.

— Βασίλ. Παράδελην, Μιτυλήην. Ψήφοι οας άπαντες προστεθήσαν.

— Άντ. Άντιπλήν. Ψήφους δι' ος πα ραπωνισίος προστεθήσαν. Αναμίνατε τόμους τρίτους.

— Νεαρόν Άριστοκράτην. Ψευδώνυμον έγκριθί. Καταχώρησις έδημοσιωνή.

— Γ. Δίηον και Π. Βατικωϊτήν Ψηφοφορία Μαρτίσης Είλεξήψ.

— Μαίρη Δημητρακοπούλου. Ψήφοι οας άπαντες έλήθησαν, προστεθήσαν.

— Ο κ. Άστέριος Οικονομίδης προσφέρει ψήφους του εις Ι. Δεληζιάνην.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ ΤΩ άγαπητῷ Κωνσ. Δουδούγιανη. Έβρόδω άνθολογιστῷ

Δουλοδία του κάμπου άμορφα δάσκανο μάτι να μη τα έχη καταμένα δλόδρσα με τής πάγγης τον άχνό καθάρια σου τα στέλλωμεν μωρωμένα.

Τα πιο δροσάια άπ' το κάμπο διαλέξαμε άγνά να σου μοσχοβολούν αιώνια κι' ή μωροδιά τους να σου πη άγνης άχχες κι' άνθηρότης τους να ζήσης χίλια χρόνια. Μωστήγη

Βενιζόλος Ζ. Καίτης και Γιάννης Δημητράπουλος

Επίσης ένεκρίθησαν τα έξης ψευδώνυμα. «Λυγερή Πετρανούλα» «Νεαρός Άριστοκράτης».

ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Ανταλλάσσω δυοχιλίους ψήφους με δελιάγια Καλλονής, γράφατε. Άντώνιον Γωοανίδην Π. Ρ. Θεογνίην

Άλτ. Ανταλλάσσω καρι-ποστάλ με άπαξάπαντας. Προτιμώ άνταλλαγήν έε Αίτωλου καρναρίας.

Ξενητευμένος Ρουμλιότης Π Ρ. Άράμαν

Προσοχή. Η Διεύθυνσις Αισιοποιίδα Έδελ Κίγγ. Πόστ Ρεζίντ. Αμφοσων, άνταλλάσσει καρι-ποστάλ, προτιμώ τοποθεσίας θλάσσης και δασών. Τρέξαιτε. Έδελ Κίγγ

ΑΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΚΓ ΕΛΩ ΑΙΓΟ

Νεαρός άριστοκράτης Καβάλλας επιθυμεί να άλλιογραφησθ με άφρασις άριστοκράτιδας. Θέματα άφορώντα τον έρωτα. Γράφατε άν θέλετε ηι μάθησις ιδέας νεαρού έπαρχιώτου άριστοκράτου.

Νεαρός Άριστοκράτης Π. Ρ. Καβάλλα

Ψηφίσατε τα Δέο Ζιζάνια εις την Εδθουαν.

Κωνσταντ. Β. Χανίδην Φιλιατρά. Έπί τη έπιτείθ τής έορτής σου, σου εύχομαι έγκαρδίως χρόνια πολλά και εύτυχία. Γεώργ. Άντ. Σαμαράς

Κωνσταντ. Αιδόγγην, έποκατ. Έμπορ. Τραπέζης. Πάτρας. Αιά την έορτήν σου σου εύχομαι χρόνια πολλά και εύτυχισμένα. Ο Μωρακλής

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ"

ΣΠΕΣΑΤΕ ΟΛΙΓΑ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΠΕΥΣΑΤΕ Τά με χρωματιστά έξώφυλλα και με έκτακτον πλουτόν εικονογραφημένα μυθιστορήματα ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΗ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Απολαωτικά — Ταρακτικα — Προποφάνη Έξάσσια ΜΟΝΟΝ ΛΕΠΤΑ 50 ΤΟ ΚΑΘΕΝ Πωραγελαιτε έμβάζω 50 λεπτά. Ή δρ. μίαν ες τραυματισμα

ΨΥΧΗ ΖΩΣΑ

Μαριίνεται το λουλοδι όταν τ' άφήσες χωρίς νερό, χάνει την μωρωδιά του, το χρώμα του.

Ψόνουν τα νεύατα σου χρόνου τα δήματα όταν τ' άφήσες χωρίς έλπίδα, πεθαίνουν όταν δέν έχουν το πνε, χάνονται όταν κολά ο χρόνος.

Πεθαίνει κανείς χωρίς να έζη το γατί. Κάθεται, δυο λέξεις για να γράφω, με δε μπορώ, δε ξέρω τί να γράφω, σφραγεται ή πένα μου στο χαρτί και γράφει, οτι αυτή θέλει.

Και τώρα που άπ' έξω από το παράθυρό μου λούμπουν τ' άστέρια καρτωμένα στο μαύρο ουρανό, τώρα, αυτή ή στιγμή, είσε για μένα ένας δόνηλτρος αιώνας σαν συλλογίσμα το τί θα κάνω.

Άκούω τραγούδια, φωνές βραγγές, τοακίσιμα κιθάρας που κωρασμένα δάχτυλα τη παίχουνε. Άκούω να περνούν άπ' έξω άπ' το παράθυρό μου. Ω, θάνε άρα γι' αυτοί εύτυχισμένοι; ρώτησα τον έαυτόν μου, αιδιόθνηκα πως αυτός μ' άφήτησε και μου είπε «Ξεγίνες τα παραμένα, άνθωρασε. σύρε πειθό κώταξε πειθό έαθειά, θάλλωσε το σκατάδι, σήκωσε τον ήλιο άπ' τον ύπνο του, κάνε το πνε να γείνη μέρα και τότε άνοιξε τα μάτια σου και δεξ όσους εύτυχισμένους θέλεις». Μου μίλησε, ναι, ο έαυτός μου, ή καρδιά μου, το στήθος μου, ή ψυχή μου, μου τώπε άναράρατα, με τόνε θαμπό και τρομουλιωμένο, σαν να φωνάζανε πως έκλαιγε γι' αυτό που ή καρδιά μου στενοχωριόταν.

Βγήκα έξω, έρημιά, σκατάδι μαύρο και πικρό με στρνογορήσε και γώ τραβούσα σιγά - σιγά σ' άκροπάλι μιλώντας, ναι, με τον έαυτόν μου «θέλεις χρυσάφι; τώσε στο θουνο και ψάξε, θα βρης και στο θέλεις. Θέλεις δόξα; Άνίθα σο πειθό φηλά μωρεσις, χούσου στα σύννεφα. θα την έβρης πειθό και μέσα, αλλά δε θα φρίνεται σ' τί θέλεις; Θέλεις τώχη; να σου την δώσω κι' αυτή το μόνο που μου μένει. Τί άλλο θέλεις μ; και ξαφνικά πετάχτηκα στο δέξιμο μου σαν να με χούπησε κανείς σφ μέτωπο με κανένα δυοκάλο χούπημα. Κώταξά γύρω μου δυο τρεις φορές κι' στάθηκα, άκούμπησα τ' άριστερο μου χέρι σ' ένα βράχο, και άφρασα άσχημμένα το έλέμμα μου να φύγη. Σαν ήστησε στο άχανές περιβάλλον μου ένα άσπρο φάσμα. Τό κώταξά στα μάτια πούσαν γεμάτα έσφρασι και φλόγα, κώταξά τα ξανθόστομα μαλλιά της πίσω ριγμένα Κοπέλλα πεταχτή, έγαλμένη άπ' τα άρρισιμα κώματα, στάθηκα μπροστά μου σ' ένα θρόνο δόλοουνο κι' αυτό, με κώταξε με κάποιο θείο χαμόγελο, είσε τα χείλη να κινούνται και λέξεις άκουσα να ψθυρίζουν, λέξεις κώματες μωροδιά σφραγισμένη στο πρόσωπό της.

— Τί με κώταξ; μου λέει. — Πώς στέκεσαι; και φηλά δόλοσπη νόση μου; Πώς το θρόνο σου τον έστησες στα κώματα αυτά έπάνω; — Θέλεις να το μάθης; με για πές μου πρώτα, γιατί με ζήτησες; Τί θέλεις να σου πω; Γάργαλέ με θά σου άπαντήσω.

— Μα το όνομά σου, κόρη, πειθό είσε; — Ψυχή, το όνομά μου, θέλεις τίποτ' άλλο; — Σε έλέπω νεί, άπ' πειθό νηό κορμιά άρνηγες; γιατί τ' άφραγες να πεθάνη; δέν τή λυπήθηκα; γιατί είσαι σπληνική; άσπλαγγνη; Κι' εκείνη με κώταξε με παραύον και μύπε.

— Γελείσαι. Κορμιά μονάχο άφρασα - να πεθάνη ή ψυχή ζή και πάντα θα ζή. Ίδού τινε. Μπροστά σου έρίσκειται και σου μιλάει. Πές μου τί με θέλεις;

Τήν κώταξά καλλίτερα, είσε το λευκό φάσμα

της «ψυχής» που ζωντανε μπροστά μου, με μιλώσε να με κώταξη περίεργα ζωντανά; να τραβήξη άπ' το στόμα μου την έρωτηρή μου.

— Μι, να, τής λέγω, αυτό θα σε έρωτώσα πως μπορείς και τρωγυρίζεις έτσι μονάχο; που περπάς το καιρό σου; γιατί άφραγες και λιώνει στο χώμα ένα κορμιά που μόλις στάθηκα στο κόρμη για να γωοριση τη νεύτη; γιατί δέν έφεινες μαζί παρήγορος, μόν' τ' άφραγες και τώχωσες στο χώμα να λιώση εκεί στον τάφο μέσα, σαν το κερί που λιώνει στής λάμψης τής φλόγης; Άπό που έρξασα; που κάθασα; Ποθ έρξηκες αυτή τη τόση ώμωρησία σου; Για πές. Πές μου. Πές μου. Που είσε πειθό καλά να ζή κανείς σ' αυτό το κόσμο τον θρατό, ή στο κόρμη το δικό σου; είσε καλά να ζή κανείς σ' αυτό το κόσμο το γεμάτο σήμερα από μωρηθρία, πάθος, και κωπείες; Για πές μου. Πές μου. Σε ίνετέω σ' αυτό το Θεό τον άρχηγό σου, που μόν' αυτός άπ' και φηλά μας άκούει, για πές μου πειθό είσε πειθό καλά κανείς να ζή σ' αυτό το κόσμο ή στο θρατιό σου;

— Με ξανακώταξε, σπυρόθηκα πειθό φηλά στο λευκό της θρόνο, σήκωσε τα χέρια της φηλά και ήρθε πειθό κοντά μου. Φοβήθηκα. Άρχισα να τρέμω, νόμισα, πως ήθε να μου πάρει τη ζωή.

— Αυτό θέλεις να μάθης; μύπε, και χαμογέλασε. Χάθησε ξαφνα από μπροστά μου αυτή κι' ο θρόνος της, τραβήθηκα πειθό πίσω, μα έννοιασα το βράχο που είχα άκουμισα. Είσε μπροστά μου το κώμα να παίζη με τα έδωσαλα, είσε τη πραγματικότητα, κώταξά άλλη μια φορά γύρω μου κι' έφυγα κείθε μονολογώντας.

— Που είσε πειθό καλά να ζή κανείς σ' αυτό το κόσμο ή στον άλλο; Ν. Φάληρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΑΣ

ΜΑΥΡΟ ΜΕΛΛΟΝ

— Κάτι στενοχωρημένο σε βλέπω. — Η άρραβωνιαστική μου δέν ξέρει πινά.

— Και δέν χούρισα γι' αυτό; Θάχης ήτεια.

— Τί ήούχια, άδελφέ, που λογαριάζεις ίσα ίσα τώρα ν' άρχιση.

ΕΛΑΙΚΡΙΝΕΙΑ

Εκείνος. Φιλέω. Όδύσσω-δύ θα μείνης πιστή ως πού να γυρίσει. Εκείνη. Τό έζάλλωμαι, αλλά γύρωσε γρήγορα.

ΜΟΝΟΝ ΤΟΤΕ

— Πόσην μήνα όμολοθ δλιγώτερον αι γυναικίς; — Τόν Φεβρουάριον, διότι έχει δύο ήμέρας δλιγώτερας.

ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΑΡΕΥΟΜΕΘΑ

— Θέλετε λοιπόν γυναίκα μίαν από τας κόρας μου; Πολύ καλά, ή μικρότερα έχει 30 χιλιάδας πρώρα ή μοαία 40 και ή μεγαλύτερα 50. — Δέν έχει άλλην μεγαλειότεραν; — ΝΙΚ. Ι. ΨΙΜΟΥΑΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΑΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΙΛΔ

Η Αμερική είσε ο Παράδεισος των γυναικών. Αιά τούτο και αΐται, όπως ή Έδα, αιδάθοναία ίσθην έπιθυμείν να έδωον Έξω από τον Παράδεισον.

ΥΤι άνοησία που λέγονται πειθό εύτυχών γάμων. Ο άνηρ δόναται να είσε εύτυχής με κάθε γυναίκα, φθάνει μόνον να μην τήν αγαπή.

Οι καιοί Αμερικανοί μετά θάνατον ηγαλούν στο Παρίσι. Οι καιοί μένον στην Αμερική.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΔΙΚΗΟ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο έννοιαστής. — Σας παρακαλώ κ. οπιτονοκοκόρη να μου σοδατίσετε την κωβίνα διότι είσε κατά μωρη.

Ο σπιτονοκοκόρης. — Δέν μπορώ να ος τη δάφω διότι έχω πένθος.

Γ. Σ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΠΑΙΔΙΑ : ΠΑΙΔΙΑ : ΠΑΙΔΙΑ ! ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΥ

ΑΠΟ 1500 ΣΕΛΙΔΑΣ

- ΜΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΜΕ ΑΣΤΕΙΑ, ΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΕ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ 5 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΑ ΕΞΗΣ 1. ΚΛΑΔΙΟΣ ΜΠΟΜΠΑΡΝΑΚ

(Υπό Γουλιου Βέγγ) 2. ΤΟΜ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΟ (Υπό Μάρκ Τουαίν)

3. ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΜΙΟΥ (Υπό Τζόν Λόντον) 4. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Υπό Μάρκ Τουαίν)

5. ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ (Υπό Τζόν Φεννεμόρ) ΣΑΣ ΤΑ ΔΙΔΟΜΕΝ ΟΛΑ

ΑΝΤΙ 5 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ 5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» Σημ. Οι εκ των έπαρχιών παραγγέλοντες πρώρα να στέλλουν 5 δραχμάς δηλ. 5 δραχμάς διά την διβλιοθήκην και 1 δραχμήν διά τα χυδρομικά τέλη.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΝΙΚΗΣΑ

— Θέλετε να μιλήσουμε λίγο και για την μόδα ;

— Είμαι έτοιμος ν' ακούσω. Οτιδήποτε, κυρία μου, είμαι εκ των προτέρων διατεθειμένος να μ' αρέσει. Αρχίστε να μιλήσουμε.

Αφήρεσε την σάρτα από το πρόσωπό της, για να κόψη εμφανεστερά την λάμψη των ματιών της και μου είπε, πλησιάζουσα περισσότερο προς τα έδρανα του Άλφους της Κηφισοιάς, όπως αποφήγη της ζηλοφθόνος άρχιδες του καιλοκαιρινού ήλιου και, πιθανώς, για να εμπνευσθή από το άρωμα του άγιοκλήματος και από την ώμορφάδα των καλλιτεχνικώς πλαισιωθέντων τών άλοάκια κόκκινων γερανιών.

— Η μόδα είναι μιά. Η γυναίκα. Ανδρική μόδα δεν υπάρχει εδώ εις τας Άθήνας. Συμφωνείτε σ' αυτό, ηρώτησεν ή έν Κηφισοιά παραθερίζουσα κυρία, ενώ άπλωνε τό χέρι της για να κόψη ένα κλαδί άγιοκλήματος.

— Σε όλα συμφωνώ, κυρία μου.

— Τίποτα. Να πείτε την άλήθειαν. Δηλαδή ότι δεν ξέρω σήμερα τί λέω. Ίσως δεν ξέρω και πως σκέπτομαι. Μην κάνετε τόν φοβερά ύποχωρητικόν. Αφήστε άλλα πράγματα να χαρακτηρίζουν την προς τας κυρίας τρυφερότητά σας. Εάν εξακολουθήσετε να ύποχωρήτε δεν δά μπορούσαμε να συζητήσουμε εις τό εξής. Σέρετέ το...

— Θέλετε να σας άντικρούσω ; Έ, λοιπόν... Έχουμε κι' εμείς οι άνδρες την μόδα μας, λοχυροτέραν μάλλια, πισιοτέραν, σταθεροτέραν τής δικής σας. Επειδή ή άνδρική μόδα είναι πλέον διατηρήσιμος.

Διέστειλε τό χείρη της απαλά-απαλά σ' ένα σατανικό γέλιο, που έφανέρωνε όλη την ζηλοτυπία μεταξύ των δύο φύλων, έκοψε δεύτερον κλαδί άγιοκλήματος και μου είπε.

— Διατηρήσιμος... Τί εύκολη λέξις. Πως της λέει κανείς γρήγορα, όταν πρόκειται για κολοσινάκια. Που παρακαλώ υπάρχει ή χαίριμίτη σας και σταθερά μόδα.

— Παντού, κυρία μου. Αρχίζει από την συγγραφή των επιθεωρήσεων και φθάνει μέχρις αυτού του μονόκλ, τό όποιον δεν εξαγοράζουν πλέον από μαλαματένια άνωσιδίτσα, αλλά

λά από άργυράν.

— Σ' αυτά περιορίζεται ή μόδα σας με την σταθερότητά σας.

— Κυρία μου, την σταθερότητα αυτήν την τονίζω και πάλιν. Ενώ έξ άλλου άνεπιφυλάκτως όμολογώ την αστάθειαν και την επολαιούτητα τής δικής σας μόδας.

Η άντιλογος κυρία έδγαλε τά γάντια της, τά έκτυπούσε θυμωμένη στην άκρη του πάγκου και ήρώτησεν επαναλαμβάνουσα ιδυό φορές την ίδια φράση.

Έχετε επιχειρήματα ; Έχετε επιχειρήματα ;

— Άπειρά κυρία μου. Είδα δεσποινίδας και κυρίας, αι όποιαι περιέπεσαν εις επικίνδυνον μελαγχολίαν, φοβούμεναι μήπως, έκανοποιούσαι τας άπαντήσεις μιάς μόδας τής σημεροντινής, να παροηριοννάεινπειδιάνέα. Άκουσα γνωσιάς σας κυρίας με τόν πλέον επίσημον τρόπον να συνοστούν εις τας όμορφύλους των «Μην περπατάτε έτσι. Δεν είναι νέον αυτό σήμερα. Μή χαιρετάτε έτσι. Η μόδα αυτού του χαιρετισμού έπέρασεν πια. Μή κρατάτε έτσι τά φασαμέν, μη θάφεσθε έτσι, μην έρωσιεύεσθε έτσι, μην ισακώνεσθε έτσι, μη, μη, μη. Δεν είναι πια αυτός τρόπος σήμερα τής μόδας.

Όλ' αυτά διά τά όποια έγένοντο αι επίσημοι συστάσεις, ήσαν, κυρία μου, μόδα τής χθές. Είναι όμως πιμπλαλαία σήμερα.

Προχθές δυό κυρίες εκάθητον έξω από ένα ζαχαροπλαστείο. Ερροσοφούσαν γρανίτα.

— Δεν ρουφάνε έτσι την γρανίτα σήμερα, Νέλλη.

— Μά και χθές έτσι την ερροσοφούσα.

— Τό χθές όμως δεν είναι σήμερα.

— Τό χθές τής μόδας σας δεν είναι σήμερα. Εικοσιτέσσαρες ώρες διαρκεί μόνο κάθε νεωτέρα εμφάνις τής μόδας σας. Η άνδρική όμως μόδα, σταθεροτέρα και πειδιόνοκο κυρμένη από την δική σας, διαρκεί μήνες κώποτε και χρόνια. Αυτό είναι..

Η σύμβουλος μου εσηκώθηκε από τό παγκάκι της, έπέταξε κάτω τά κλωνάρια του άγιοκλήματος και μου είπε με φωνίτσα τέτοια που έμοιαζε, σαν ουρημός σαύρας.

— Δεν παραδέχομαι τίποτα άπ' αυτά. Άνδρική μόδα δεν υπάρχει εντελώς εις τας Άθήνας. Κι' αν ύπόρχη δεν φαίνεται. Πως θέλετε λοιπόν να παραδεχθώμε ένα πράγμα που δεν φαίνεται.

— Τό μόνο που φαίνεται, κυρία μου, είναι ότι φλωροφύμε μιά ώρα κάτω από κληματίδες άγιοκλήματων για πράγματα καθολικηρίαν πεζά, μεντόνα.

Και για να δώσω κάποια ζωηρότητα στην μονοτονία εκείνη, έκορα ένα άνδάκι αίματηρά κόκκινου γερανιού και τό προσέφερα εις την σέντροφό μου.

— Τέτοιο, λουλουδι, μου προσφέρετε ;

— Γιατί ; Χθές με χίλιες ώμορφες ματιές μ' εύχαριστήσατε για τό ίδιο λουλουδι.

— Τί άμελέτητος που είσθε.. Δεν είναι πια μόδα τά κόκκινα γεράνια.

— Παρτόν. Έξέλασα πως για σας τής γυναίκης ή χθεσινή μόδα είναι σήμερα ένα πανάρχαιο κωμύλιον μενούον.

Τά λόγια μου αυτά την έπείρασαν τρομερά.

Την είχε πάθει, χωρίς να τό καταλάβη. Μου άρπαξε σχεδόν τό κόκκινο γεράνι από τό χέρι, που έγεννε με τά μάτια της ένα «Ωρεβούλα» και άπεμακρόνθη, διευθυνημένη προς τό άλλο μέρος του Άλφους. Έγώ γεμάτος από χαρά διότι μοιραίως απέδειξα εις την κυρίαν με τό κόκκινο γεράνι την διαπο-

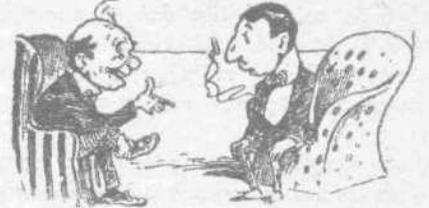
χήν των άνδρών και στο ζήτημα ακόμη τής μόδας παρατηρούσα ακόμητην κυρίαν με τό γεράνι να ξεμακροίνη, βαδίζουσα σαν έξουθενωμένη, σαν συντριμμένη και σαν νικημένη άκόμα.

Έγώ εξακολουθούσα.

— Είναι ή πρώτη γυναίκα που ένίκησα στην ζωή μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔ

ΤΙ ΔΙΑΒΟΛΟ

— Έσταμάτησε τό ρολόι σου μόλις έπιασε στο πάτωμα ; ήρώτησεν ό φίλος.

— Και βέβαια, άπεκρίθη ό άλλος, τί διάβολο. θάρρεψες πως δά τό περιούσε, θρε άδεργέ ;

ΣΤΟ ΡΕΣΤΟΡΑΝ

Ο πελάτης. Για κύττα δώ, γκαρσόν, ό άστακός που μόδερες δεν έχει καθόλου διαγκάνα.

Τό γκαρσόν. Σέρετε, κύριε, οι άστακοί μας είναι τόσο φρεσκοί, που κλώνινν μέση στην κουζίνα που τους έχομε και κατακομματιάζονται.

Ο πελάτης. Μπα ; Τότε φέρε μου σε παρακαλώ έναν από τους νικητάς.

ΚΙ ΑΥΤΟ ΑΚΟΜΑ

— Ο άδελφός μου είχε έξύλινο πόδι που τοφρερε τέτοιο πόνο.

— Πόνο ; Και πως μπορεί ένα έξύλινο πόδι να πονάη ;

— Η γυναίκα του τον έδερε μ' αυτό.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΟΛΗΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Καλέ τί περιμένεις στή βροχή τόση ώρα, φίλε μου ;

— Περιμένω να περάση ένα τράμ.

— Καλά, αφού έχον περάσει πέντε ως τώρα.

— Ναί, αλλά δεν πέρωσε άκόμα κείνο με την ώμορφη οδηγό.

ΑΛΛΑ ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΔΑΚΡΥΑ ;

— Σε βεβαιώ Κα Μαργάρτα είναι πολύ πρόστυχος αυτός ό άρχισυντάκτης του περιοδικού «Σφιζέ με», άνεστέναζε με παράλογο ή γεροντοκόρη-συγγραφέας μου έπέστρεψε τό ερωτικόν μου διήγημα χωρίς να τό διαβάση.

— Και πως τό ξέρεις, Άνις Κλοπάτρα ;

— Καλέ εκόπτασα όλο τό χειρόγραφο και δεν ύπόρχει ούτε ένα και μόνο σημάδι από δάκρυα πάνω.